अँजेलिनो आणि
अनवाणी पायांचा संत

वैलेन्टी एंजेलो, मराठी: अश्विनी बर्वे

टस्कनी येथील त्यांच्या छोट्याशा गावातील चर्चच्या बागेत उभ्या असलेल्या संत फ्रान्सिसच्या पुतळ्याबद्दल अँजेलिनोच्या कुटुंबाला इतके समर्पित असणे स्वाभाविक होते. अँजेलिनो (ज्याचा इटालियन भाषेत अर्थ "लहान देवदूत" असा होतो) संताच्या दिवशी जन्म झाला आणि तो संताच्या सर्व सजीवांबद्दलच्या प्रेमात सहभागी होता. दर उन्हाळ्यात, अँजेलिनो विश्वासूपणे रानफुले गोळा करत असे आणि पुतळ्याच्या लाकडी पायांवर ठेवत असे, क्षणभर थांबून संत जिवंत असल्यासारखे बोलत असे. पण जेव्हा मुलगा दहा वर्षांचा होता, तेव्हा कडक हिवाळ्यामुळे लिटिल आल्प्स पर्वतरांगांमध्ये बर्फ आणि कडाक्याची थंडी आली आणि तो संताबद्दल काळजी करू लागला. त्याला वाटले की संताचा सौम्य चेहरा आनंद गमावून बसला आहे आणि तो उदास आणि दुःखी दिसत होता. संताच्या दुःखाचे कारण कळेपर्यंत आणि त्यावर उपाय शोधल्याशिवाय अँजेलिनो स्वस्थ बसू शकला नाही.त्या कारणाचा त्याचा शोध वाचकाला संपूर्ण गावातील घरे आणि लहान दुकानांमधून घेऊन जातो, अँजेलिनो आणि त्याच्या मित्रांशी मैत्री करतो. आणि जेव्हा, ख्रिसमसच्या वेळी, अँजेलिनोचा उपाय एक सुंदर छोटासा "चमत्कार" घडवतो, तेव्हा त्याबद्दल वाचणाऱ्या प्रत्येकाला ज्यांच्यासाठी ते खूप महत्वाचे होते त्या दयाळू लोकांशी नातेसंबंधाची भावना येते.

अँजेलिनो आणि अनवाणी पायांचा संत

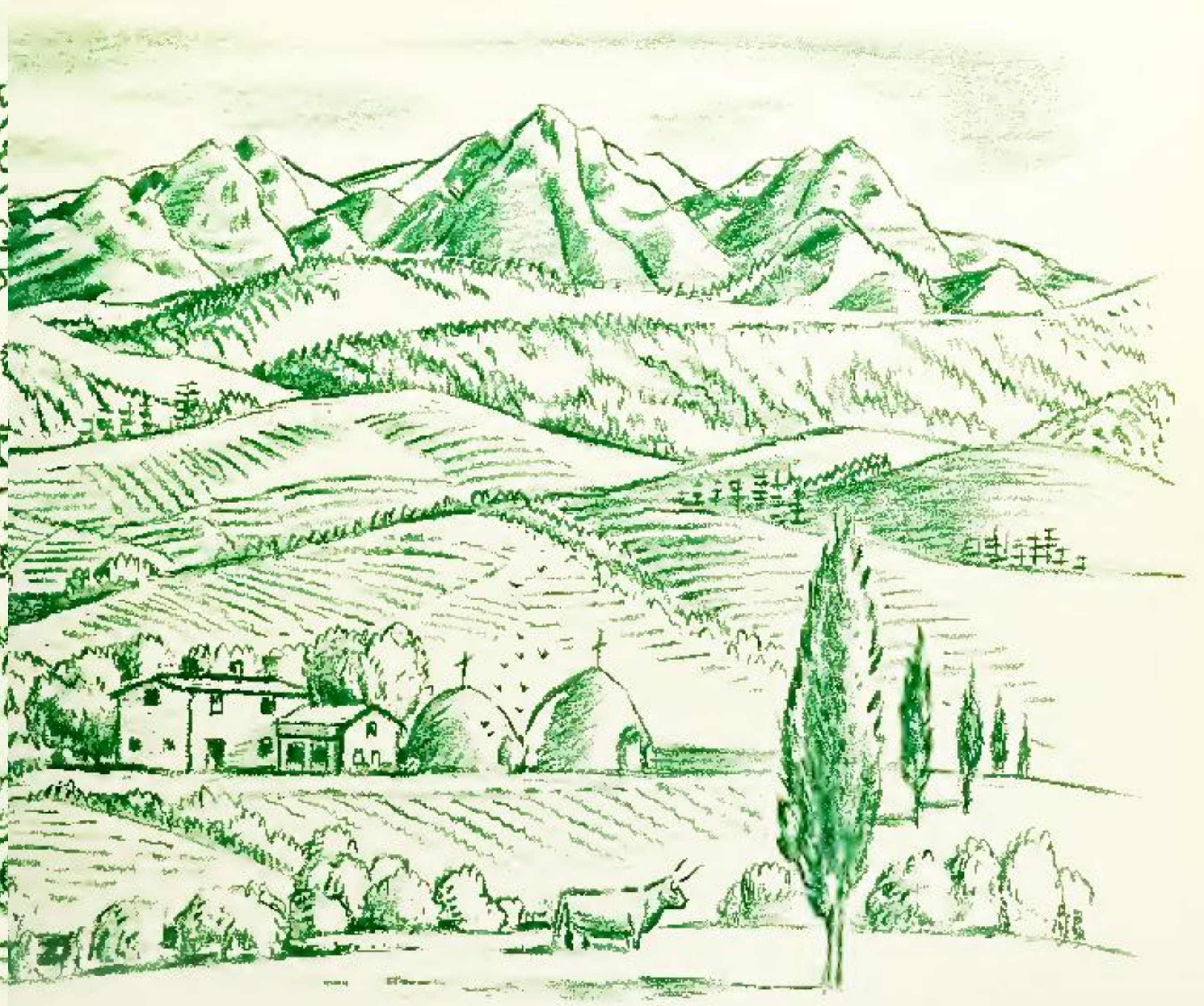
वैलेन्टी एंजेलो, मराठी: अश्विनी बर्वे

अँजेलिनो आणि
अनवाणी पायांचा संत

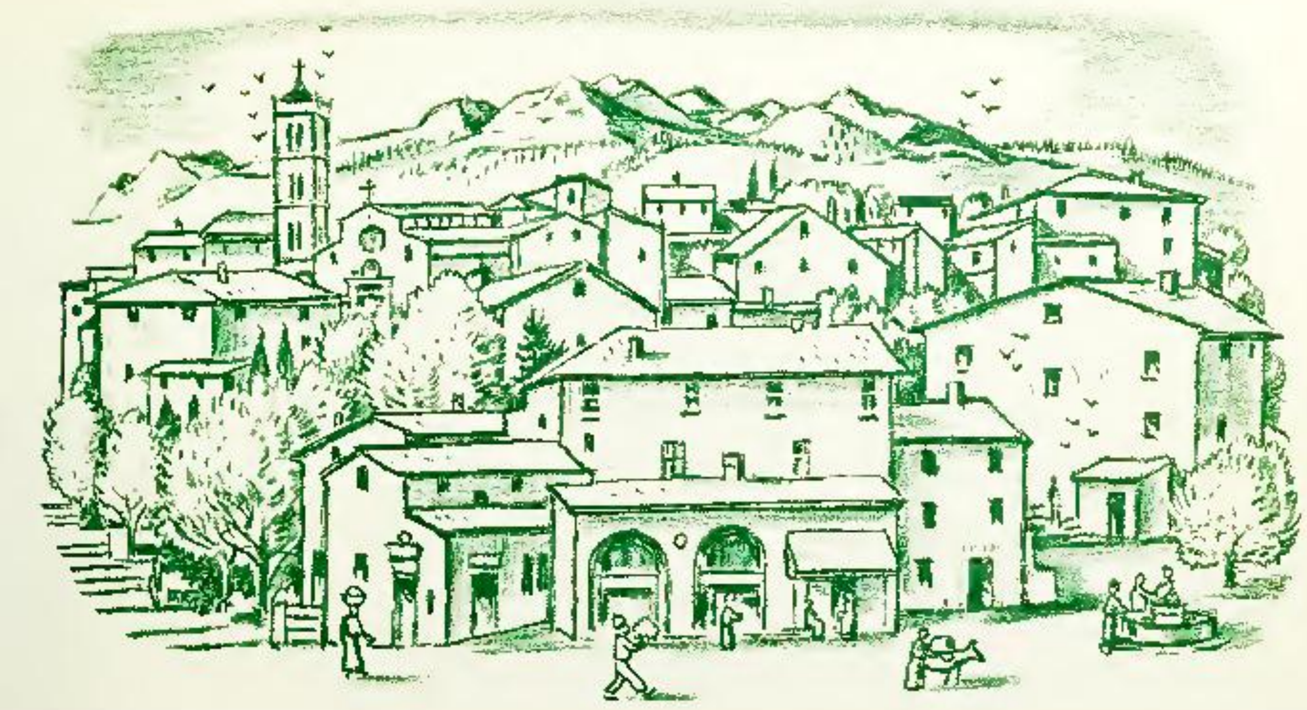

टस्कनीमधील लिटल आल्प्स पर्वतरांगांच्या पायथ्याशी असलेल्या एका दरीत, अँजेलिनो नावाचा एक मुलगा राहत होता. तो शांत, चांगल्या स्वभावाचा, मिळून मिसळून वागणारा मुलगा, सर्व प्राण्यांशी सौम्य वागणारा आणि अत्यंत साधा मनाचा होता. त्याच्या दहा वर्षांच्या कारकिर्दीत तो लहान आणि बारीक होता. त्याला ओळखणारे लोक त्याला अँजेलिनो म्हणत. त्याच्या पालकांचे एक लहानसे शेत होते, जे ते दरवर्षी पेरायचे आणि कापायचे. यातून त्यांच्या जगण्याचा खर्चही फारसा भागत नव्हता. पण गरिबी असूनही, ते आनंदी होते.

उन्हाळ्याच्या शेवटी एका दुपारी, अँजेलिनो त्याचे दैनंदिन काम संपवत होता. तो गोठ्यात बैलाला बार्लीचे अन्न देत असताना, त्याला बैलाच्या खांद्यावर एक ओरखडा दिसला. त्याने जखमेवर हळूवारपणे मलम लावले आणि विचारले, "आता बरे वाटते का?" जेव्हा बैलाने प्रतिसादात वाकून वाकून वाकून म्हटले, तेव्हा तो हसला आणि पुढे म्हणाला. "आज घाईत असल्यास मला माफ करा. मला एक खास काम करायचे आहे."गोठ्याच्या दारातून त्याला क्षितिजाच्या जवळ येणारा सूर्य दिसत होता. "लवकरच अंधार होईल," तो बैलाला म्हणाला, आणि त्याच्या पाळीव घुबडाला मांसाचे काही तुकडे देण्यासाठी गेला, जो त्याने गोठ्याबाहेर पिंजऱ्यात ठेवला होता, कारण त्याच्या पायाला दुखापत झाली होती. त्याने काही वेळातच कोंबड्या, ससे आणि बकऱ्यांना खायला दिले आणि मग त्याचे काम पूर्ण झाले. आता तो खरोखर दिवसभर त्याच्या मनात असलेल्या कामाबद्दल विचार करू शकत होता.आठवड्यातून एकदा, जेव्हापासून त्याला आठवत होते, तेव्हापासून तो फुले घेऊन संत'अँजेलिनोला गेला होता आणि आज पुन्हा जाण्याचा दिवस होता. तो जवळच्या एका शेतात गेला जिथे निळ्या रंगाचे ल्युपिन, डेझी आणि जंगली गुलाब भरपूर प्रमाणात वाढले होते. त्याने एक मोठा गुलदस्ता गोळा केला तेव्हा त्याला वाटले, "गेल्या शनिवारी मी त्याच्यासाठी ठेवलेली फुले आता सर्व कोमेजली असतील. ही नवीन फुले मिळाल्याने त्याला आनंद होईल."चर्चच्या बागेत अँजेलिनोचा आवडता, सेंट फ्रान्सिस होता. त्याचा वाढदिवस संतांच्या वाढदिवसासोबतच होता आणि तो त्याला एक मोठा सन्मान मानत होता.तो घाईघाईने स्वयंपाकघरात गेला, जिथे त्याची आई रात्रीचे जेवण बनवत होती. तिने त्याला काचेच्या भांड्यात फुले व्यवस्थित करण्यास मदत केली. "जेवणासाठी उशीर करू नकोस," ती म्हणाली, हसत हसत ती त्याला गावाकडे रस्त्याने धावताना पाहत होती.

त्याच्या वडिलांनी त्याला विहिरीतून हात हलवला. "आराम करा," त्याने हाक मारली. अँजेलिनोचा भाऊ, टिनो आणि त्याची बहीण, अण्णा, अनवाणी चालत त्याच्यावर हसले. त्याचे आजोबा एका रुंद, पसरलेल्या ओकच्या झाडाखाली बसले. अँजेलिनोला वेगाने चालताना पाहून त्याने डोके हलवले आणि हसले. "हा मुलगा आणि त्याचा संत!" तो म्हणाला. दगडाच्या पुलावरून, अँजेलिनो द्राक्षमळे, मक्याची शेतं आणि ऑलिव्हच्या बागांमधून चालत गेला. अरुंद, वळणदार रस्ते, गेटहाऊस, अंगण आणि लाल टाइल केलेल्या छतासह, समोरचे गाव मावळत्या सूर्याच्या सोनेरी प्रकाशात न्हाऊन निघाले होते. तो गर्दीने भरलेल्या दुकानांमधून आणि रस्त्यांवरून घाईघाईने जात असताना चर्चच्या घंटा वाजल्या. तो एक बेकरी, एक गॅरेज, एक कॅबिनेटमेकरचे दुकान आणि एक मोतीमेकरचे दुकान ओलांडून गेला. असे वाटत होते की सर्वजण त्याला ओळखतात. "नमस्कार, अँजेलिनो." "कसे आहात, अँजेलिनो?" गावातील काही मुले आणि मुली हसत हसत हसत होते. त्यांनी त्याला "छोटे संत" किंवा "छोटे पाय" म्हटले. पण अँजेलिनोला काही हरकत नव्हती. तो हसला आणि त्याच्या मार्गाने निघून गेला.

शेवटी, तो चर्चच्या शेजारी असलेल्या बागेत आला आणि दगडी कमानीच्या प्रवेशद्वारातून आत गेला. सूर्याच्या मंद प्रकाशात उंच घंटाघर चमकदार लाल रंगात चमकत होता.फुलांचा एक भांडे घेऊन, अँजेलिनो झुडुपे आणि लहान सदाहरित वनस्पतींमध्ये विणलेल्या वाटेने चालत होता. दिवसाच्या या वेळी, बागेत एक गूढ चमक होती. पक्षी आणि काही ससे वगळता, बागेत कोणीही नव्हते. पक्ष्यांच्या मधुर गायनासह क्रिकेटच्या किलबिलाटाचा आवाज मिसळत होता. गावातील रस्त्यांवरून अधूनमधून येणारे आवाज चर्चच्या बागेतील शांतता भंग करत होते.अँजेलिनो संताच्या एका कोरलेल्या लाकडी पुतळ्यासमोर उभा होता. तो आकाराने लहान होता, दगडावर बसला होता, त्याचे पाय उघडे होते आणि त्याच्या डोक्यावर असलेला साधा झगा, त्याचा तेजस्वी रंग असूनही, तो खडबडीत आणि जीर्ण दिसत होता.

संध्याकाळच्या प्रकाशात, अँजेलिनोला त्याचा हसरा चेहरा दिसत होता, तो नम्रता आणि प्रेमळपणाने भरलेला होता. तो नेहमीप्रमाणे पुतळ्याने मोहित झाला. पुतळा जिथे बसला होता त्याच्या एका बाजूला दगडी भिंतीत एक मोठी संगमरवरी पाटी लावलेली होती. त्यावर संत फ्रान्सिसचे "सूर्याचे गाणे" लिहिलेले होते.त्याने संताचे पाय जिथे ठेवले होते त्या तळाशी फुले ठेवली. तेवढ्यात, वरच्या छोट्या छतावर एक निळा जे आला आणि त्याने त्याला पाहिले. अँजेलिनोने वर पाहिले. "तू एक पाळीव पक्षी आहेस; मला माहित आहे की तू संताचा मित्र आहेस आणि मी काय करत आहे ते पाहण्यासाठी आला आहेस. घाबरू नकोस, तुझ्याप्रमाणेच मलाही संत खूप आवडतात."

निळ्या रंगाचा पक्षी मोठ्याने ओरडला, नंतर त्याचे पंख फडफडवत बागेच्या एका दूरच्या कोपऱ्यात उडून गेला. अँजेलिनो हसला. त्याने फुले संतांच्या उघड्या पायांजवळ ठेवली आणि तो असे करत असताना त्याला काहीतरी आश्चर्यकारक दिसले. त्याला खात्री होती की ते पाय हलले आहेत! त्याने त्यांना श्वास न घेता पाहिले. काही क्षणांनंतर, त्याने डोळे मिचकावून बागेत दूरवर पाहिले आणि त्याचे दृश्य स्पष्ट केले. मग त्याने पुन्हा पाहिले. "कदाचित मी फक्त त्याची कल्पना केली असेल, पण मला खात्री आहे की मी त्यांना हलताना पाहिले आहे!"त्याने संताकडे पाहिले आणि उत्सुकतेने विचारले, "तुम्ही तुमचे पाय हलवले की नाही?" पण त्याचे उत्तर फक्त त्या कोरलेल्या आकृतीचे स्मित होते - एक स्मित जे काळोखी संध्याकाळ असूनही, अँजेलिनोला संतांच्या चेहऱ्यावर पाहिलेले सर्वात तेजस्वी स्मित वाटले. आणि तो आनंदाने भरला होता. बागेत रात्र वेगाने जवळ येत होती. चर्चच्या वर, त्याला खोल निळ्या आकाशात ध्रुव तारा चमकताना दिसत होता. "मी आता माझ्या मार्गावर असायला हवे. उशीर होत आहे. मला खरोखर भूक लागली आहे." पण संत फ्रान्सिसला प्रार्थना करण्यासाठी तो आणखी काही मिनिटे थांबला. तो गुडघे टेकला."हे प्रभू, मला तुझ्या शांतीचे साधन बनव.जिथे द्वेष आहे, तिथे मला प्रेम पेरू दे. जिथे दुख आहे, तिथे क्षमा असू दे. जिथे शंका आहे, तिथे श्रद्धा असू दे; जिथे निराशा आहे, तिथे आशा असू दे; आणि जिथे दुःख आहे, तिथे आनंद असू दे. "एक घुबड खाली उडून अँजेलिनोच्या मागे गेटपर्यंत गेला, नंतर गावाच्या छतावरून गायब झाला. अँजेलिनो घरी पोहोचला तेव्हा रात्र झाली होती आणि हवा थंड होती. चुलीच्या उष्णतेने आणि स्वयंपाकाच्या आल्हाददायक वासाने तो आनंदित झाला

जेवणाच्या वेळी, तो म्हणाला, "मी घरी पळत गेलो."त्याच्या बहिणीने विचारले, "तुम्हाला इतका वेळ का लागला?" "आम्ही वाट पाहत राहिलो."त्याचा भाऊ, टिनो हसला आणि म्हणाला, "अण्णा, अँजेलिनोला दोष देऊ नकोस. त्याचे पाय खूप लहान आहेत, नाहीतर तो इथे लवकर पोहोचला असता. ते पुरेसे कारण नाही का?"आजोबा हसत म्हणाले. "आणि आज तुम्हाला संत कसे सापडले, अँजेलिनो?""मला आनंद आहे की मी त्याला नवीन फुले दिली, आजोबा."त्याच्या भावाने विचारले, "त्याने तुमच्यासाठी चमत्कार केला का?""मला माहित नाही," अँजेलिनोने सुरुवात केली, "पण—" आणि मग तो संकोचला.त्याच्या बहिणीने विचारले, "काय झाले? मला वाटते संत फ्रान्सिसने तुमच्या डोक्यावर थाप दिली आणि फुलांसाठी तुमचे आभार मानले?""नाही," अँजेलिनोने उत्तर दिले, "पण तो हसला."."

त्या वर्षी ऑक्टोबरच्या अखेरीस, जमीन इतकी थंड झाली होती की अँजेलिनो आता अनवाणी चालू शकत नव्हता. त्याचे तळवे थोडे घट्ट होते आणि त्यांना दुरुस्तीची नितांत गरज होती. चालताना त्याच्या पायाचे तळवे फडफडत होते, पण तो ते आनंदाने घालत होता आणि तक्रार करत नव्हता. त्याला खात्री होती की एके दिवशी त्याचे वडील त्याला एक नवीन जोडी विकत देऊ शकतील. एकेकाळी हिरवीगार असलेली शेते आता तपकिरी झाली होती आणि लवकरच, एकही रानफुल सापडणार नाही. म्हणून अँजेलिनोने संतांसमोर ठेवण्यासाठी झाडांच्या चमकदार पानांचा - पिवळ्या आणि लाल - पुष्पगुच्छ बनवला. वाइन बनवण्याची वेळ आली होती. अँजेलिनोच्या वडिलांचा वाइन-डिस्टिलर अतिरिक्त उत्पन्नाचा स्रोत होता. ते बैलगाडीवर उपकरण घेऊन बागेत फिरण्यात व्यस्त होते. कापणीनंतर लगेचच, हळूहळू दंव येऊ लागले.

वारेही बदलले होते आणि बर्फाच्छादित छोट्या आल्प्स पर्वतरांगांमधून बर्फाळ थंडी वाहत होती. अँजेलिनो त्याच्या आईने विणलेल्या लोकरीच्या टर्टलनेक स्वेटरमधूनही थंडी जाणवत होती. शाळेनंतर एका दुपारी, अँजेलिनो चर्चच्या बागेत गेला. सूर्य चमकत होता आणि चिमणीचा धुर आकाशात उडत होता. वाऱ्याच्या आल्हाददायक वासाने अँजेलिनोला आठवण करून दिली की आता एकोर्न गोळा करण्याची वेळ आली आहे. तो बागेत फिरत होता आणि उन्हाळ्याचे सौंदर्य पूर्णपणे नाहीसे झाले आहे हे पाहून तो निराश झाला. बहुतेक पक्षीही निघून गेले होते. "ते दक्षिणेकडे उडून गेले आहेत, जिथे उबदार आहे," त्याने विचार केला. "पण ते परत येतील," तो स्वतःशीच कुरकुरला, झाडावरून झाडावर फडफडणाऱ्या दोन कावळ्यांवर हसत होता. मग अचानक त्याने त्यांना बागेच्या कारंज्याच्या मागे जमिनीवर पूर्वीपेक्षा कमी वाकलेले पाहिले. ते जोरात आवाज करत होते. अँजेलिनो काय झाले ते पाहण्यासाठी धावला. कावळ्यांनी त्याच्याकडे लक्ष दिले नाही. क्षणार्धात तो तिथे होता. त्याला पाहून कावळे उडून गेले. अँजेलिनोला जमिनीवर एक चिमणी दिसली. त्याने ती उचलली आणि हळूवारपणे धरली. त्याच्या एका पंखाला दुखापत झाली होती. अँजेलिनोला त्याचे हृदयाचे ठोके जाणवले आणि तो अजूनही जिवंत आहे हे पाहून तो आनंदी झाला. पक्ष्याला हातात घेऊन त्याने त्यावर एक उबदार श्वास सोडला. त्याने डोळे उघडले आणि हळूवारपणे त्याच्याकडे पाहिले. तो थोडासा धडपडला, नंतर शांतपणे झोपला. "काळजी करू नकोस," अँजेलिनो म्हणाला. "हा फक्त तुटलेला पंख आहे. मी तो दुरुस्त करू शकतो." त्या लहान पक्ष्याला समजले असे. अँजेलिनोने हळूवारपणे तो त्याच्या खिशात ठेवला.

कावळे त्याच्या वरच्या फांदीवर बसले. "लाज!" अँजेलिनो ओरडला, "लाज बाळगा , लाज बाळगा , काळ्या राक्षसांनो, एका असहाय्य लहान पक्ष्याला मारल्याबद्दल. हे बरोबर नाही!" मग त्याला राग आल्याबद्दल थोडेसे मुर्खासारखे वाटले. त्याने त्याच्या खिशातील चिमणीला पाहिले आणि त्याचे डोळे थोडे तेजस्वी असल्याचे पाहून त्याला दिलासा मिळाला. पण या घटनेने त्याला दुःख झाले. त्याला आश्चर्य वाटले, "दोन मोठे पक्षी इतक्या लहान पक्ष्यावर का हल्ला करतात?" त्याला समजले नाही.

तो बागेतून चालत गेला जिथे सेंट फ्रान्सिस बसले होते. शेवटच्या भेटीत त्याने सोडलेली ओक आणि चेस्टनटची पाने वाऱ्याने त्या आकृतीच्या पायथ्याशी विखुरली होती. यामुळे तो आणखी निराश झाला, कारण त्याच्याकडे दुसरे काहीही नव्हते आणि तो काहीही आणू शकत नव्हता. त्याने संताकडे पाहिले आणि म्हणाला, "वसंत ऋतूमध्ये फुले येईपर्यंत तुम्हाला वाट पहावी लागेल." पण अचानक शब्द त्याच्या घशातच थांबले. त्याने त्याच्या वरच्या चेहऱ्याकडे पाहिले आणि तो अडखळला, "का... काय... मी तुम्हाला दुखावण्याचा हेतू नव्हता." तो जवळून पाहण्यासाठी पायाच्या बोटावर उभा राहिला, पण तरीही त्याला त्याच्या डोळ्यांवर विश्वास बसत नव्हता. तो अचानक भीतीने भरून गेला. "हे खूप विचित्र आहे," त्याने विचार केला. "संत खूप दुःखी दिसत आहे." तो बराच वेळ पाहत राहिला, प्रत्येक क्षण संताच्या चेहऱ्यावर हास्य पाहण्याची आशा करत होता. पण अचानक बागेच्या भिंतीमागे सूर्य गायब झाला, पुतळ्याभोवती अंधार पसरला आणि संत पूर्वीपेक्षाही दुःखी दिसत होता. अँजेलिनो इतका आश्चर्यचकित झाला की तो मोठ्याने ओरडला, "हसा! कृपया पुन्हा हसा!" मग तो रडू लागला. त्याने खिशात हात घातला आणि चिमणीच्या उबदार शरीरावर थंड बोटांनी हात लावला. यामुळे त्यालाही दिलासा मिळाला. त्याचे अश्रू जसे अचानक सुरू झाले होते तसेच अचानक थांबले. "कदाचित उद्या तो पुन्हा हसेल," तो म्हणाला. बागेतून बाहेर पडताना, अँजेलिनो मोच बनवणाऱ्या मिस्टर गॅलोला भेटला.त्याला लगेच कळले की त्या मुलामध्ये काहीतरी गडबड आहे. "अरे, कदाचित तुम्हाला खूप थंडी वाजत असेल," तो म्हणाला. "स्वतःची काळजी घ्या, अँजेलिनो." अँजेलिनोने नाक मुरडले आणि त्याचे लाल डोळे पुसले. "सर्दी नाहीये, मिस्टर गॅलो." मग त्याने म्हाताऱ्याला चिमण्याबद्दल सांगितले.

"तुम्ही म्हणताय त्याचा पंख तुटला आहे? दुर्दैवी लहान पक्षी," तो म्हणाला."पण मी ते पुन्हा दुरुस्त करू शकतो," अँजेलिनो म्हणाला. "मी माझ्या पाळीव घुबडाचा तुटलेला पाय दुरुस्त केला आणि मी मिस्टर रफिनोच्या कुत्र्याचीही काळजी घेत आहे.""मग ठीक आहे," म्हातारा म्हणाला.

त्याने मुलाच्या तुटलेल्या शूज आणि जर्जर कपड्यांकडे सौम्य, गंभीर डोळ्यांनी पाहिले, पण फक्त म्हणाला, "ठीक आहे, मी जात आहे.

अँजेलिनो, लवकर माझ्या दुकानात या. आणि त्या लहान पक्ष्याला एका छान, उबदार ठिकाणी ठेवा.""अरे, मी ते करायला विसरणार नाही, मिस्टर गॅलो.""घरी जाताना अँजेलिनोला बरे वाटू लागले.

काही दिवसांनी, शाळेतून घरी जाताना, अँजेलिनो त्याच्याच वयाचा आणि जवळचा मित्र असलेल्या गिनोला भेटला. गिनो नेहमीच चांगले कपडे घालायचा आणि चांगले खात असे, पण तो नेहमीच असमाधानी दिसत असे. अँजेलिनोशी बोलत असताना, तो त्याच्या वडिलांच्या बेकरीतील बिस्किटे खात होता. त्याने अँजेलिनोला एक बिस्किट दिले आणि म्हणाला, "खा, अँजेलिनो," मग तो म्हणाला, "बॅगमध्ये भरपूर बिस्किटे आहेत. तुम्ही आणखी घेऊ शकता."अँजेलिनोने आणखी एक बिस्किट घेतले. "ठीक आहे, जर तुम्हाला हरकत नसेल तर मी आणखी घेईन. हे स्वादिष्ट आहेत."

दोन्ही मुले चर्चच्या पायऱ्यांवर बसली आणि उरलेले बिस्किटे खाऊ लागली. तो थंडीचा दिवस होता, पण सूर्य तेजस्वी आणि उबदार होता, म्हणून कबुतरे बेल टॉवरवरून खाली आली होती आणि चौकात फिरत होती. गाड्या, मोटारगाड्या आणि पादचाऱ्यांनी चौकात लोकांचा अविरत प्रवाह सुरू ठेवला. गर्दीच्या गर्दीकडे पाहून मुलांनी शेवटचे बिस्किटे खाल्ले आणि नंतर ते तुकडे कबुतरांना फेकले."मी तुम्हाला काही सांगू का?" गिनो अचानक म्हणाला. "मी माझ्या वडिलांवर रागावलो आहे."अँजेलिनो, जो त्याच्या प्रिय संताबद्दल विचार करत होता, तो घाबरला. "तुम्ही तुमच्या वडिलांवर रागावला आहात का?" त्याने विचारले."हो, माझ्या वडीलांवर आणि मी असायला हवे.“

"पण का," अँजेलिनोने विचारले.

"कारण तो मला स्कूटर विकत देत नाहीये," अँजेलिनोने आश्चर्याने गिनोकडे पाहिले. "तुम्हाला स्कूटरची गरज का आहे? तुमच्याकडे आधीच सायकल आहे.""अरे, ती जुनी मोडतोड. ती पुरेशी वेगवान नाही. शिवाय, मला सायकल चालवण्याचा कंटाळा आला आहे.""अँजेलिनोने त्याच्या जीर्ण झालेल्या शूजकडे पाहिले आणि हसले. "अरे, नक्कीच तू फक्त मस्करी करत आहेस, गिनो," तो म्हणाला."कोण मस्करी करत आहे? मी त्याच्या प्रत्येक शब्दाचा अर्थ घेतो. आणि मी जेव्हा जेव्हा त्याबद्दल विचार करतो तेव्हा मला खूप राग येतो. मी कोणत्याही दिवशी घर सोडणार आहे," गिनो रागाने म्हणाला. अँजेलिनोला अजूनही वाटले की त्याचा मित्र मस्करी करत आहे आणि त्याला काय बोलावे हे माहित नव्हते. शेवटी, त्याने विषय बदलला. "तू माझ्यासोबत चर्चच्या बागेत येशील का? मी तुला काहीतरी दाखवू इच्छितो.""तुम्हाला मला काय दाखवायचे आहे?" गिनो, त्याचे मन अजूनही सर्व दिशांना धावणाऱ्या स्कूटरवर केंद्रित होते, त्याने विचारले.अँजेलिनो म्हणाला, "तुम्ही अलीकडे संत पाहिले आहेत का?""कोणता संत?" सेंट पीटर, पॉल, की मॅथ्यू?""त्यापैकी कोणीही नाही, गिनो. सेंट फ्रान्सिस. तुम्हाला माहिती आहे, बागेतला?""नक्कीच मी त्याला ओळखतो. बरं, त्याचे काय?""चला. मी तुम्हाला दाखवतो." गिनोला बागेत जायचे नव्हते, पण तो अँजेलिनोच्या मागे गेला. त्याचा राग काहीसा कमी झाला होता आणि आता तो बहुतेकदा त्याच्या वडिलांसोबत राहण्याच्या अडचणींबद्दल बोलत होता. अँजेलिनो रस्त्याने चालत असताना धीराने ऐकत होता, संताचे हास्य पुन्हा पाहण्याची आशा करत होता.

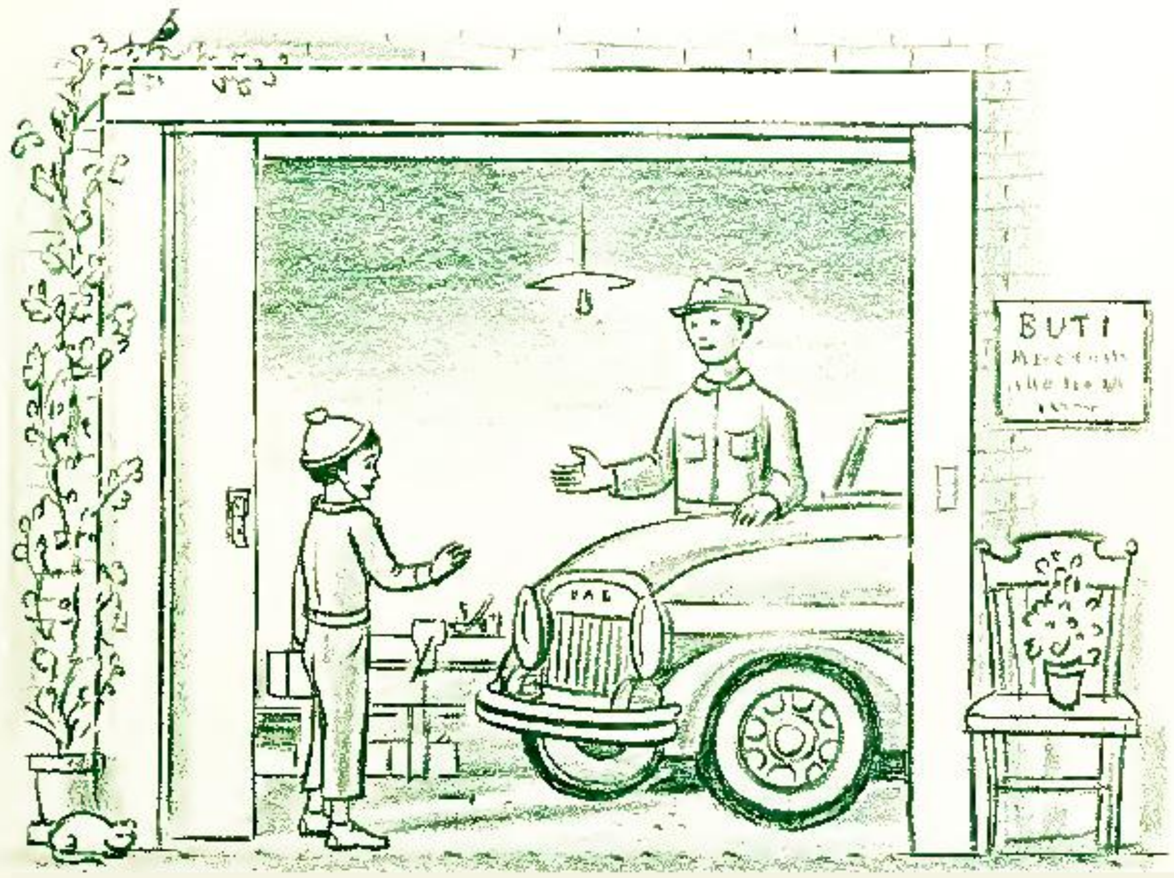
पण पहिल्या नजरेत त्याला वाटले की असं काही घडलंच नाहीये. मुलं संतांच्या पुतळ्यासमोर थांबली आणि गिनोने विचारले, "बरं, तू मला काय दाखवू इच्छितोस?""त्याच्याकडे बघ, गिनो. फक्त त्याचा चेहरा बघ."गिनोने काळजीपूर्वक पाहिले आणि शेवटी म्हणाला, "मला काही असामान्य दिसत नाही.""पण तो दुःखी आहे,"

अँजेलिनो म्हणाला. "तो पूर्वीसारखा हसत नाहीये.""संतांनी दुःखी असायला हवे नव्हते का?" गिनोने विचारले. "मी पाहिलेले सर्व संत असे दिसतात.""पण सेंट फ्रान्सिस नाहीये, गिनो. तो एक आनंदी संत आहे. मी त्याला खूप दिवसांपासून ओळखतो आणि तो नेहमीच हसत असतो."म्हणजे, काही क्षणापूर्वीपर्यंत तो हसत होता. मग अचानक, त्याचे हास्य गेले. मला ते समजत नाहीये.""हे खूप विचित्र वाटतंय, अँजेलिनो," गिनो म्हणाला. "कोरीवकाम केलेली लाकडी मूर्ती अशी कशी बदलू शकते?""मला हेच त्रास देत आहे - मला माहित नाही. मला माहित नाही.""चला माझ्या वडिलांना विचारूया," गिनो म्हणाला. "त्याला अशा गोष्टीत रस आहे.“ अँजेलिनो आश्चर्यचकित झाला. "पण मला वाटलं तू त्याच्यावर रागावला आहेस."गिनोने रागाने पाहिले. "अर्थात मी रागावलो आहे, पण इतका नाही की मी त्याला एक महत्त्वाचा प्रश्न विचारू शकत नाही. चला. कदाचित तो तुम्हाला काय चूक आहे ते सांगू शकेल." ते गेटकडे निघाले आणि गिनो म्हणाला, "मी या बागेत येऊन बरीच वर्षे झाली आहेत. उन्हाळ्यात ते छान असेल.""ते सुंदर आहे," अँजेलिनो म्हणाला आणि गप्प बसला.

जेव्हा मुले आली तेव्हा गिनोचे वडील बेकरीच्या टेबलावर मोठ्या प्रमाणात पीठ मळत होते. त्यांनी अँजेलिनोचे स्वागत केले आणि जवळजवळ त्याच श्वासात आपल्या मुलाला पेस्ट्रींना हात लावू नका अशी ताकीद दिली.पण गिनोला सध्या जेवायला रस नव्हता."बाबा," तो अचानक म्हणाला, "अँजेलिनो सेंट फ्रान्सिसबद्दल गोंधळलेला आहे."बेकर देखील गोंधळला. "मला समजले नाही, गिनो. तू कशाबद्दल बोलत आहेस?"

चर्चच्या बागेत असलेल्या संत फ्रान्सिसच्या पुतळ्याबद्दल. अँजेलिनो म्हणतो की तो पूर्वी हसायचा, पण आता तो दुःखी आहे," गिनोने त्याच्या सोबत्याकडे पाहिले. "बरोबर आहे ना?""खरं आहे, मिस्टर बियान्को," अँजेलिनो प्रामाणिकपणे म्हणाला. "तुम्ही जाऊन स्वतः पाहू शकता."गिनो म्हणाला, "तुम्ही कधी अशा घटनेबद्दल ऐकले आहे का, बाबा?"त्याला काय बोलावे हे कळत नव्हते, पण शेवटी तो म्हणाला, "मी संतांचा तज्ञ असल्याचे भासवत नाही, अँजेलिनो. मला स्वतः जाऊन हा चमत्कार पाहावा लागेल. मी अलीकडे इतका व्यस्त आहे की मला प्रार्थना करायला जाण्यासाठी वेळच मिळत नाही. पण मी लवकरच बागेत जाईन." मग, काही विचार केल्यानंतर, तो दयाळूपणे म्हणाला, "त्याच्या दुःखाचे काहीतरी कारण असले पाहिजे. या जीवनात प्रत्येक गोष्टीला एक कारण असते." मग त्याने पिठाच्या ढिगाऱ्यावर कोरडे पीठ ओतले, ते गुंडाळले आणि ते फेटले. "काळजी करू नकोस, अँजेलिनो. जर संत दुःखी असेल तर एक कारण असते." त्याच्या डोळ्याच्या कोपऱ्यातून, त्याने गिनोला पेस्ट्री घेण्यासाठी हात पुढे करत असल्याचे पाहिले आणि तो जवळजवळ स्वतःलाच म्हणाला, "गिनो, पेस्ट्रींपासून दूर राहा! जर तुझी आई तुझी काळजी घेण्यासाठी जिवंत असती तर!"जेव्हा अँजेलिनोने सांगितले की त्याला घरी जाण्याची वेळ आली आहे, तेव्हा त्यांनी त्याला त्याच्या कुटुंबाला नेण्यासाठी एक मोठा अक्रोड आणि मनुकाचा केक दिला. रस्त्यावरून चालत असताना अँजेलिनोला वाटले, "मला आश्चर्य वाटते की गिनो इतका दुःखी का आहे. त्याच्याकडे राहण्यासाठी एक छान घर आहे आणि खाण्यासाठी भरपूर आहे. चांगले कपडे आणि खर्च करण्यासाठी पैसे आहेत आणि त्याचे वडील खूप दयाळू आहेत." अँजेलिनो कल्पनाही करू शकत नव्हता की हे सर्व केल्यानंतर कोणीही कसे दुःखी असू शकते. मग तो हसून बाहेर पडला. "गिनो आणि त्याची स्कूटर!" तो स्वतःशीच म्हणाला. "तुम्हाला कधीच माहित नाही की त्याला पुढे काय हवे आहे.""

वाटेत, अँजेलिनो बेकरीपासून काही दरवाज्यांवर असलेल्या मिस्टर बुटीच्या गॅरेजमध्ये पाहण्यासाठी थांबला. त्याने मिस्टर बुटीला अंगठा तोंडात घेऊन एका पायावरून दुसऱ्या पायावर उडी मारताना पाहिले. अँजेलिनोला वाटले की हे एखाद्या प्रौढ व्यक्तीसाठी खूप विचित्र वर्तन आहे. पण एक-दोन मिनिटे वाट पाहिल्यानंतर, काय चालले आहे याचा विचार करून तो म्हणाला, "नमस्कार, मिस्टर बुटी. तुम्ही कसे आहात?" मिस्टर बुटीला गावात चाललेल्या प्रत्येक गोष्टीत खूप रस होता आणि अँजेलिनो त्याच्याशी संताबद्दल बोलण्याचा विचार करत होता.पण जेव्हा तो माणूस फक्त ओरडला तेव्हा त्याला लक्षात आले की त्याने चुकून त्याच्या अंगठ्याला हातोडीने मारले आहे. त्याने अँजेलिनोला निघून दुसऱ्या दिवशी परत येण्यास सांगितले.

"माझ्यावर एक उपकार करा," तो म्हणाला, पण अँजेलिनो हलला नाही. तो म्हणाला, "मिस्टर बुटी, जर तुम्ही थंड पाण्यात हात घातलात तर वेदना कमी होतील.

"मिस्टर बुटीने त्याच्याकडे लक्ष दिले नाही आणि त्याचा अंगठा चोखत राहिला. मग त्याने आपला विचार बदलला आणि पडणारे थेंब पकडण्यासाठी बेंचवर ठेवलेल्या पाण्याच्या बादलीत हात घातला. त्याचे डोळे चमकले. "अरे, अरे! ते खरोखर चांगले वाटते! धन्यवाद, अँजेलिनो."

त्याबद्दल विचार करा," तो पुढे म्हणाला. "वीस वर्षांपासून मी उपकरणे हाताळत आहे आणि कधीही एक छोटीशी ओरखडा किंवा किरकोळ दुखापत झाली नाही. आणि आज, जेव्हा मला मिलानमधील एका अतिशय महागड्या गाडीवर काम करण्याची संधी मिळाली जी बैलगाडीशी आदळली, तेव्हा माझा अंगठा तुटला!"अँजेलिनो थोडे बरे होईपर्यंत ऐकत राहिला. मग त्याने धाडस केले आणि विचारले, "मिस्टर बुटी, तुम्हाला संतांबद्दल काही माहिती आहे का?"मेकॅनिक हसला. "मी तुम्हाला विनंती करतो, अँजेलिनो, मला आत्ता इतका कठीण प्रश्न विचारू नका. मी एक मेकॅनिक आहे, पुजारी नाही." तो गोंधळलेला दिसत होता. "तुम्ही का विचारता? तुम्हाला शाळेत काही अडचण आहे का?""नाही, चर्चच्या बागेतल्या संताबद्दल ही माझी स्वतःची समस्या आहे, मिस्टर बुटी. "मेकॅनिकने त्याच्या सुजलेल्या अंगठ्याकडे कुरकुर करून पाहिले आणि म्हणाला, "मी विसरलो होतो की त्या बागेत एक संत असतो. यावरून कळते की कामानंतर मला किती कमी वेळ मिळतो. बरं, त्याचे काय?""बागेत संत फ्रान्सिस आहेत, मिस्टर बुटी. आणि तो खूप दुःखी आहे."

मेकॅनिकने त्याचा अंगठा पाण्याच्या बादलीत परत घातला."अँजेलिनो, तुम्हालाही माझ्याप्रमाणेच माहिती आहे की संत फ्रान्सिस सातशे वर्षांपूर्वी जगले होते.""मी ज्याच्याबद्दल बोलत आहे, मिस्टर बुटी, हा त्याचा पुतळा आहे," अँजेलिनो धीराने म्हणाला."अरे, आता मला समजले," बुटीने त्याची हनुवटी घासत म्हटले. "तुम्ही मला सांगण्याचा प्रयत्न करत आहात की तो पुतळा जिवंत व्यक्तीमध्ये बदलला आहे?""मला ते माहित नाही," अँजेलिनो म्हणाला, "पण मी खात्रीने सांगू शकतो की तो पूर्वी हसत होता, पण आता तो दुःखी दिसतो.""अँजेलिनो, हे खूप विचित्र आहे. तुम्ही म्हणत आहात की चमत्कार घडला आहे?" बुटीने विचारले."अँजेलिनो म्हणाला, "त्याला पुन्हा हसण्यासाठी नक्कीच चमत्कार लागेल.""श्री बुटी म्हणाले, "एके दिवशी मी बागेत जाऊन पुतळा पाहण्यासाठी थोडा वेळ काढेन. तो बागेच्या उत्तरेकडील बाजूला आहे.""हो, मिस्टर बुटी," अँजेलिनो म्हणाले.मेकॅनिक बूटीने त्याचा हातोडा उचलला आणि एकही शब्द न बोलता त्याचे काम सुरू केले. त्याने लोखंडावर जोरात हातोडा मारला तेव्हा तो त्याचे दुःख विसरल्यासारखे वाटले.अँजेलिनो क्षणभर वाट पाहत राहिला, त्याला आशा होती की मिस्टर बूटी संताच्या दुःखाबद्दल काहीतरी विचार करतील आणि बोलतील. पण लवकरच त्याला कळले की मेकॅनिक पूर्णपणे त्याच्या कामावर लक्ष केंद्रित केले आहे, म्हणून तो काहीही नवीन न शिकता निघून गेला.तो काही पावले चाललाच होता की रस्त्याच्या पलीकडून कोणीतरी त्याला हाक मारली.

अँजेलिनोने वळून पाहिले आणि त्याच्या वडिलांचे मित्र, कॅबिनेट बनवणारे मिस्टर रफिनो, त्यांच्या दुकानाच्या दाराशी उभे असलेले पाहिले."नमस्कार, मिस्टर रफिनो,“

अँजेलिनो दुकानाच्या खिडकीतल्या वस्तूंकडे पाहत म्हणाला. दुकानातील सर्व काही हाताने बनवलेले आणि सुंदर कोरलेले आहे हे त्याला माहित होते, पण कोरलेली खुर्ची पाहून त्याचे डोळे आश्चर्याने विस्फारले."ही मी पाहिलेली सर्वांत अद्भुत खुर्ची आहे," तो म्हणाला. "ती इतकी सुंदर आहे की ती सिंहासनासारखी दिसते.“

मिस्टर रफिनो आनंदाने हसले. "धन्यवाद, अँजेलिनो. तुम्हाला ती आवडली याचा मला आनंद आहे."मुलाच्या आवाजात, दुकानातून एक म्हातारा कुत्रा बाहेर आला. तो अँजेलिनोभोवती फिरला आणि त्याचा हात चाटला. अँजेलिनोने त्याच्या हातातून केक खाली ठेवला आणि कुत्र्याच्या पट्टीची तपासणी करण्यासाठी गुडघे टेकले.

श्री. रफिनो, तुम्हाला वाटतं हाड बरे होत आहे का," अँजेलिनोने विचारले.कॅबिनेटमेकरने उत्तर दिले, "तुमच्या काळजीबद्दल धन्यवाद, ते दररोज सुधारत आहे. आपण आता कधीही लाकूड काढू शकतो."कुत्र्याने शेपूट हलवली आणि भुंकले जणू काही त्याला श्री. रफिनो काय म्हणाले ते समजले आहे. मग तो गेला आणि दाराशी झोपला. तो अँजेलिनोकडे प्रेमाने पाहत होता. अँजेलिनोने त्याचा केक उचलला आणि खिडकीतील खुर्चीकडे पुन्हा पाहत राहिला. त्याने विचारले, "तुम्ही हे राजा किंवा राजपुत्र किंवा अशाच एखाद्यासाठी बनवले आहे का?""राजे आणि राजपुत्र!" लाकूडकाम करणारा आनंदाने हसला. "राजे, राण्या आणि राजपुत्रांचे दिवस आणि त्या सर्व सुखसोयी कायमच्या गेल्या. पण तुम्ही विचारल्यापासून, मी तुम्हाला सांगतो - मी ते बनवण्याच्या आनंदासाठी बनवले. सर्व संतांच्या नावाने, हेच सत्य आहे.""संत" या शब्दाने अँजेलिनोला त्याला काय त्रास देत होता याची आठवण करून दिली. त्याला वाटले की त्याने लाकूडकाम करणाऱ्याचा सल्ला घ्यावा. शेवटी, मिस्टर रफिनो एक आदरणीय कलाकार आणि उच्चशिक्षित होते. कदाचित ते हे गूढ उलगडू शकतील.म्हणून अँजेलिनो म्हणाला, "मिस्टर रफिनो, तुम्हाला चर्चच्या बागेत सेंट फ्रान्सिसची लाकडी मूर्ती माहित आहे ना?"अर्थात, अँजेलिनो. मी दोन वर्षांपूर्वी तो पुन्हा रंगवला होता. हवामानामुळे तो रंग इतका फिका पडला होता की आमच्या गावाला येणाऱ्यांना तो कोणता संत आहे हे कळत नव्हते. तुम्ही का विचारता? तो पुन्हा रंगवण्याची गरज आहे का?""अरे, नाही," अँजेलिनो म्हणाला. "तो रंग अजूनही तुम्ही लावला तेव्हाइतकाच तेजस्वी आणि तेजस्वी आहे." पण तो क्षणभर संकोचला.

पण काहीतरी घडलं आहे, मला काही समजत नाही. तुम्हाला माहिती आहे की संत नेहमीच हसतात.“ "हो, नक्कीच, सर्वात स्वर्गीय हास्य," लाकूडकाम करणारा म्हणाला, जो उत्सुकतेने ऐकत होता. "पण आता तो हसत नाहीये,"

अँजेलिनो म्हणाला.श्री. रुफिनोने त्याच्या उंच भुवया मारल्या. तो थोडा वेळ शांतपणे पाईप ओढत राहिला. मग तो म्हणाला, "हे शक्य आहे, अँजेलिनो. हे फक्त एक भ्रम आहे, अर्थातच, कदाचित प्रकाशाच्या एका विशिष्ट खेळामुळे. ज्या माणसाने आपला संत फ्रान्सिस कोरला तो निःसंशयपणे एक कलाकार होता ज्याने त्याच्या कामात खूप मन लावले होते.

अँजेलिनो, तुम्हाला माझा अर्थ समजला.""हो, कदाचित मला कळतंय. त्या कलाकाराला त्याचे काम खूप आवडले. तुम्ही तेच म्हणण्याचा प्रयत्न करत आहात, नाही का, मिस्टर रुफिनो?"बरोबर आहे," लाकूडकाम करणारा म्हणाला. "आणि एक उत्तम कलाकृती, विशेषतः कोरीव काम, वेगवेगळ्या प्रकारच्या प्रकाशाखाली गूढपणे बदलू शकते. तुम्ही एक भ्रम पाहत आहात, अँजेलिनो. कदाचित उद्या संत पुन्हा हसतील."मुलगा लक्षपूर्वक ऐकत होता. तो म्हणाला, "मला आशा आहे. अरे, मला नक्कीच आशा आहे. धन्यवाद, मिस्टर रफिनो. शुभ रात्री."

अँजेलिनो घाईघाईने घरी पोहोचला. सूर्य मावळला होता, राखाडी क्षितिजावर एक चमकदार पिवळी रेषा राहिली. डोंगराच्या पायथ्याशी, लहान आल्प्सच्या बर्फाच्छादित शिखरांवर निळ्या आणि नारिंगी रंगाच्या उतारांमध्ये सूर्याचे शेवटचे किरण प्रतिबिंबित होत होते. जोरदार वारा वाहत होता आणि अँजेलिनो त्याच्या बुटांच्या थकलेल्या तळव्यांमधून बर्फाळ पृथ्वी जाणवत होती. तो धावू लागला."आज पुन्हा उशीर झालास," त्याची बहीण अण्णा म्हणाली. "आज तुला काय जागी ठेवलंय आणि तू धरलेल्या बॉक्समध्ये काय आहे?“ "हा गिनोच्या वडिलांनी मला आपल्या सर्वांसाठी दिलेला केक आहे.“ "वाह," अण्णा आणि टिनो म्हणाले. "तो स्वादिष्ट केक बनवतो."अँजेलिनोची आई म्हणाली, "छान आहे. तो खूप चांगला आहे. सर्वजण बसा. जेवण तयार आहे.“ "तुम्ही सर्वांनी सुरुवात करा, मी एका मिनिटात परत येईन," अँजेलिनो म्हणाला.

त्याने एक छोटा ब्रेडचा तुकडा घेतला आणि जखमी चिमणीला खायला घालण्यासाठी पायऱ्या चढला, जो त्याने त्याच्या खोलीच्या कोपऱ्यात उबदार शेकोटीजवळ असलेल्या एका लहान पेटीत ठेवला. अँजेलिनोच्या आगमनाचा आवाज ऐकताच चिमणी जागी झाली आणि मोठ्याने ओरडली. अँजेलिनोने त्याला खायला दिले आणि तो वेगाने खात असल्याचे पाहून आनंदाने हसला. त्याने तुटलेल्या पंखाचे काळजीपूर्वक निरीक्षण केले. "ते खूप चांगले दुरुस्त होत आहे. तू उडून जाशील तेव्हा फार वेळ लागणार नाही." त्याने बॉक्समध्ये काही तुकडे सोडले, पाण्याचे छोटे भांडे पुन्हा भरले आणि जेवणासाठी खाली गेला.टिनोने विचारले, "गिनोने त्याची स्कूटर घेतली आहे का?""नाही, त्याचे वडील त्याला एक विकत घेणार नाहीत. गिनोला याबद्दल खूप राग आहे."आजोबा हसले. "तो एक क्रूर आहे, तो गिनो.""आणि तुम्ही त्याला स्कूटरवर बसवण्याची कल्पना करू शकता का?" अण्णा म्हणाली. "तो त्याच्या सायकलवर खूप वाईट आहे. तो स्कूटरवर बसेल हे खरोखर धोकादायक ठरू शकते. शिवाय, तो फक्त दहा वर्षांचा आहे."टिनो म्हणाला, "अरे, ते गिनोच्या स्वप्नांपैकी एक आहे. जणू काही सर्वांना वाटले होते की तो पळून जाईल."अँना हसून हसून उठली. "आणि त्याच्या वडिलांना तो तळघरात पेस्ट्रीजच्या एका मोठ्या ट्रेसह लपलेला आढळला आणि त्याचा चेहरा पुरळांनी झाकलेला होता!"तिची आई म्हणाली, "ही हसण्याची गोष्ट नाही. हे दुर्दैवी आहे. सर्वांना माहित आहे की मिस्टर बियान्को त्यांचे सर्वोत्तम प्रयत्न करत आहेत."आजोबा म्हणाले, "आयुष्य असेच चालते. पण आपल्या सर्व त्रासांना न जुमानता, आपण आपला विश्वास टिकवला पाहिजे." तो अँजेलिनोकडे वळला.तुला भूक लागली नाही का? स्वप्न पाहणे थांबवा आणि खा. तुला काही झाले आहे का

इतर लोक बोलत असताना, अँजेलिनोला पुन्हा त्याच्या प्रिय संताचा उदास चेहरा आठवला. पण तो आजोबांना संपूर्ण कुटुंबासमोर कसे सांगू शकेल? मग अचानक त्याला एक विचित्र भावना जाणवली आणि त्याचा चेहरा दिलासाने उजळला. संत फ्रान्सिस नेहमी हसत असे, म्हणून तो पुन्हा हसेल हे निश्चितच. तो कायम दुःखी राहू शकत नव्हता. अँजेलिनोने एक दीर्घ श्वास घेतला आणि पटकन जेवू लागला.त्याच्या आई आणि वडिलांनी त्यांच्या मुलाच्या चेहऱ्यातील अचानक बदल लक्षात घेतला. दोघांनीही लगेच विचारले, "गावात तुम्ही आणखी कोणाला पाहिले?""सर्वजण," अँजेलिनो म्हणाला. "मी मिस्टर गॅलो, मिस्टर बियान्को आणि गिनो यांना पाहिले. मग मी मिस्टर बुट्टी यांना गॅरेजमध्ये पाहिले. त्यांनी हातोड्याने स्वतःचा अंगठा तोडला. मग मी मिस्टर रफिनो यांना पाहिले. त्यांचा कुत्रा आता खूप बरा होत आहे. त्यांनी माझ्याशी कलेबद्दल बोलले. त्यानंतर, मी घरी आलो.“
"अँजेलिनो, तुमचा दिवस नक्कीच व्यस्त गेला असेल," ते म्हणाले. दुसऱ्या दिवशी, अँजेलिनो, टिनो आणि ॲना डोंगराच्या पायथ्याशी एकोर्न, हेझलनट आणि मशरूम गोळा करण्यासाठी गेले. ते खडकांमध्ये आणि झाडांमध्ये खेळत होते, गाणी म्हणत होते, आवाज करत होते आणि मनापासून काजू खात होते.उंचावरून त्यांना खाली असलेले छोटे गाव दिसत होते. आजूबाजूची शेते बुद्धिबळाच्या पटांसारखी दिसत होती. दूरवर भूमध्य समुद्र अस्पष्ट दिसत होता. आजूबाजूचा परिसर चर्चच्या शिखरांनी भरलेला होता. "माझी बॅग अर्धी भरली आहे," अँजेलिनो म्हणाला. त्याने हेझलनट गोळा करण्याचा निर्णय घेतला होता. झाडांवर चढण्यात चांगला असलेला टिनो एकोर्न गोळा करत होता.

अ‍ॅना एक लहान टोपली घेऊन झाडांभोवती फिरत होती, गळून पडलेल्या पानांखाली लपलेले मशरूम शोधत होती.अचानक, अँजेलिनोला एक साळू दिसला आणि त्याने उत्साहाने इतरांना त्या लहान प्राण्याला पाहण्यासाठी बोलावले. टिनोने त्याला काठीने स्पर्श केला आणि तो एका बॉलमध्ये गुंडाळला, त्याचे तीक्ष्ण दाते त्याच्या शरीरात रुतले."मी ते घरी घेऊन जाईन," अँजेलिनो म्हणाला.अण्णा म्हणाली, "नाही!" "तुमच्याकडे प्राणीसंग्रहालयासाठी आधीच पुरेसे पाळीव प्राणी आहेत. तुमच्याकडे घुबड, एक चिमणी, ससे, शेळ्या, बैल आणि भरपूर कोंबड्या आहेत. तुम्ही दुसऱ्या प्राण्याची काळजी का घ्याल?""अरे, अण्णा," अँजेलिनो म्हणाला, "ते भूकेने आणि थंडीने मरेल.""काय! त्या चिलखतासह?" टिनोने विचारले. "तुम्ही ते इथेच सोडले पाहिजे."

अ‍ॅना आणि टिनो पुन्हा त्यांच्या कामाला लागले. अँजेलिनो एका खडकावर बसला, तो साळू स्वतःला सोडवण्याची वाट पाहत होता. तो स्थिर पडला होता. अँजेलिनो विचार करू लागला. लवकरच, त्याचे दयाळू हृदय त्याच्या सामान्य ज्ञानावर मात करू लागले. त्याने आजूबाजूला पाहिले. टिनो एका झाडावर होता. अण्णा खूप दूर होता. त्याने पटकन एक काठी उचलली आणि साळू त्याच्या बॅगेत टाकला. "जर मी तुला इथे सोडले तर तुम्ही नक्कीच उपाशी राहाल," तो बॅग बंद करत म्हणाला. मग त्याने इतरांना हाक मारली. "आता घरी जाण्याची वेळ झाली आहे? माझी बॅगही भरली आहे."अण्णाला तिची टोपली भरण्यासाठी पुरेसे मशरूम सापडले नव्हते, पण तिचे हात इतके थंड होते की ती हार मानण्यास तयार होती.काही मिनिटांत, टिनो झाडावरून खाली उतरली आणि समाधानाने म्हणाली, "या वर्षी साळू खूप चांगले आहेत. मला भाजलेले साळू खूप आवडतात." त्याने बॅग त्याच्या शालखाली ठेवली आणि ते टेकडीवरून खाली उतरू लागले. "यावेळी गेल्या वर्षीइतके मशरूम मोठे आणि भरपूर नाहीत," अ‍ॅना चालत जाताना म्हणाली. तिने एक छोटी टोपली पुढे केली. "बघा. हे शिजवण्यासारखे नाहीत.""जेव्हा एका गोष्टीची मुबलकता असते तेव्हा दुसऱ्याची कमतरता असण्याची शक्यता असते," अँजेलिनो म्हणाली. "आजोबा नेहमीच असे म्हणतात.""मला बघू दे," टिनो म्हणाला. "माझ्याकडे अक्रोडांनी भरलेली एक पिशवी आहे, अ‍ॅनाने तिला सापडणारे सर्व मशरूम उचलले. पण अँजेलिनो, तू पुरेसे हेझलनट निवडलेस का?" "हो, हो, माझी पिशवी किती भरली आहे ते बघ," अँजेलिनो पटकन म्हणाला."जंगलातून टेकडी उतरताना ते गात होते. पोर्क्युपिन अँजेलिनोच्या पिशवीत शांतपणे पडून होता आणि त्याबद्दल अँजेलिनो कृतज्ञ होता.

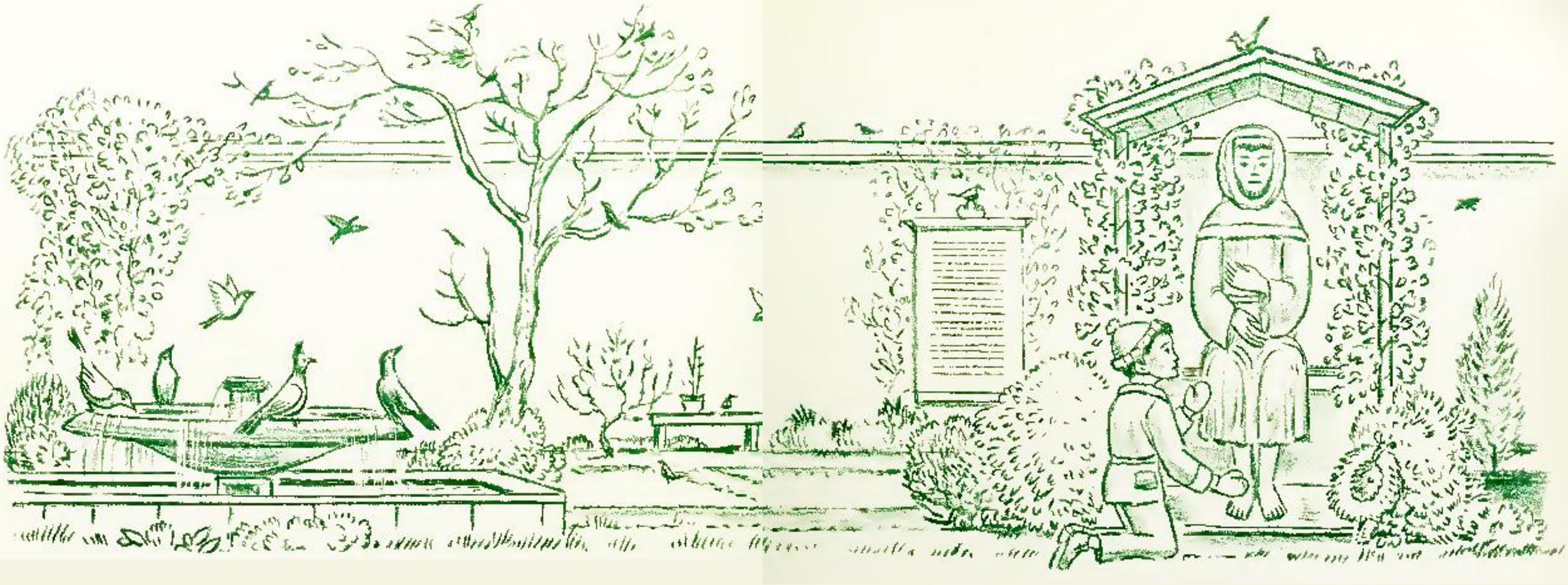
ते लहान ऐटबाज आणि सदाहरित झाडांनी व्यापलेल्या उतारावर आले आणि त्यांच्या मसालेदार सुगंधाने हवेला सुगंधित केले."बरं, ख्रिसमस स्वर्ग अखेर आला आहे," टिनो म्हणाला. त्याने एक दीर्घ श्वास घेतला, पाइनचा सुगंध श्वास घेतला."ख्रिसमसबद्दल बोलत आहे," अँजेलिनो म्हणाला. "आपण नेहमीप्रमाणे पुष्पहार बनवण्याची वेळ आली नाही का?""नक्कीच," टिनो म्हणाला. "आणि येथे लाखो ख्रिसमस पुष्पहार बनवण्याइतके सदाहरित आहेत." त्याने खिशातून चाकू काढला आणि एका लहान ऐटबाज झाडाच्या फांद्या तोडण्यास सुरुवात केली.

माझ्यासाठीही काही कापा, टिनो," अँजेलिनो म्हणाला. "मला एक खास छोटीशी माळ बनवायची आहे."सदाहरित फांद्या आणि काजूच्या पिशव्यांनी भरलेले, ते खालच्या भागात जाणाऱ्या असमान वाटेने पुढे जात राहिले. एक खेळकर नदी, ज्यामध्ये शेवाळलेल्या खडकांवरून लहान धबधबे येत होते, उतारावरून त्यांच्या मागे येत होते. अँजेलिनोच्या अपेक्षेप्रमाणे, तो साळू हलू लागला. आधीच, त्याच्या एका तीक्ष्ण काट्याने त्याच्या पाठीवर वार केले होते. त्याने बॅग त्याच्या दुसऱ्या खांद्यावर हलवली, परंतु एका डंखऐवजी, तो त्याच्या स्वेटरवर अनेक डंख मारत होता. अँजेलिनोने शक्य तितका वेळ वेदना सहन केल्या आणि नंतर बॅग त्याच्या मागे जमिनीवर ओढू लागला.टिनोने त्याचे डोके लपवलेल्या सदाहरित वनस्पतींच्या तंबूखालून बाहेर डोकावले. तो म्हणाला, "अँजेलिनो! बॅग वाहून नेण्याचा हा मार्ग नाही. ती फाटेल आणि हेझलनट विखुरतील. हे तुमच्यासाठी खूप जड आहे का?""नाही, टिनो. ते खूप जड नाही." अँजेलिनोने बॅग पुन्हा त्याच्या खांद्यावर उचलली. तो हसला आणि इतरांपासून तोंड फिरवले. आता त्याला असे वाटले की जणू प्रत्येक साळू त्याला टोचत आहे. मग त्याने पटकन बॅग खाली ठेवली आणि अण्णा आणि टिनोवर एक खोडकर हास्य फेकले. तो म्हणाला, "काही उपयोग नाही. मी चूक केली."साळू इतक्या रागाने बॅगमधून बाहेर उडी मारली की अँजेलिनोचे हेझलनट सर्व दिशांना विखुरले.टिनो आणि अण्णाने त्याला एका दगडामागे धावताना पाहिले, नंतर त्यांच्या भावाकडे पाहिले, जो अवाक होता. शांतपणे, त्यांनी त्याला विखुरलेले काजू गोळा करण्यास मदत केली. अँजेलिनो एकही शब्द बोलला नाही, जरी त्याला असे वाटले की कोणीतरी त्याच्या पाठीवर आग लावली आहे."

घरी पोहोचल्यावर अँजेलिनो त्याच्या खोलीत गेला. त्याने त्याचा स्वेटर आणि शर्ट काढला आणि आरशात त्याची पाठ पाहिली. तो म्हणाला, "अरे, आई! गोवरसारखा दिसतोय." त्याने त्याच्या पाठीवर थोडे मलम लावले आणि नंतर त्याचा शर्ट घातला. तो म्हणाला, "हे माझ्यासाठी अगदी बरोबर आहे."डब्यात असलेल्या जखमी चिमणीने अँजेलिनोला हालचाल करताना ऐकले आणि तो जोरात किलबिलाट करू लागला. "ठीक आहे, फक्त धीर धरा," अँजेलिनो म्हणाला. "तुम्हाला जेवण मिळेल." त्या संध्याकाळी, संपूर्ण कुटुंब मोठ्या स्वयंपाकघरातील टेबलाभोवती बसून ख्रिसमसचे पुष्पहार बनवत होते. प्रथम, त्यांनी हिरव्यागार लहान फांद्या एका मोठ्या गोल फ्रेममध्ये विणल्या, नंतर त्यावर होलीचे डहाळे जोडले. नंतर त्यांनी फांद्यांच्या मध्ये चेस्टनट, हेझलनट आणि बदाम यांचे गुच्छ बांधले.

जेव्हा फायरप्लेसवर हार घालण्यात आले तेव्हा रात्री उशीर झाला होता, पण झोपण्यापूर्वी, आजोबांनी वर एक लहान, चमकदार रंगाची मूर्ती ठेवून ती पूर्ण केली. ती बाळ येशू ख्रिस्त होती आणि त्याचे रुंद हात संपूर्ण कुटुंबाला आलिंगन देत होते.अँजेलिनोने त्याची छोटी माळ पूर्ण केली होती आणि ती खिडकीच्या चौकटीवर ठेवली होती जेणेकरून तो चर्चच्या बागेत सेंट फ्रान्सिसला घेऊन जाईपर्यंत थंड आणि ताजी राहू शकेल.त्या रात्री, त्याच्या पाठीवरील तीक्ष्ण काटे त्याला अस्वस्थ करत होते आणि तो सतत बेडवर फेकत होता आणि आरामदायी स्थिती शोधण्याचा प्रयत्न करत होता. गोंधळात त्याच्या डोळ्यांसमोर विचित्र दृश्ये चमकत होती आणि जेव्हा तो शेवटी झोपी गेला तेव्हा त्याला स्वप्न पडले की तो दूर एका अनोळखी देशात आहे. तो एका वर्दळीच्या रस्त्यावरून चालत होता, परंतु मोटारगाड्यांऐवजी त्याला फक्त बैल आणि गाढवे दिसली आणि लोक अगदी वेगळ्या पद्धतीने कपडे घातले होते. ते मैत्रीपूर्ण आणि आनंदी दिसत होते आणि त्याला आश्चर्य वाटले की, सर्वजण आपोआप हास्य आणि गाण्यात बुडाले.अँजेलिनो अचानक जागा झाला. त्याने डोळे मिचकावले आणि आजूबाजूला पाहिले. तिथे, त्याच्या बेडजवळ, सकाळच्या मंद प्रकाशात, त्याचा भाऊ टिनो उभा होता. "मला एक स्वप्न पडले," अँजेलिनो म्हणाला. कोंबड्याच्या आरवण्याने त्याचा आवाज दबून गेला."मला माहित आहे," टिनो म्हणाला. "तुमचे स्वप्न खूप आनंदी असेल. तुम्ही खूप हसत होता.""मी हसत होतो?" अँजेलिनोने विचारले. "अरे!" त्याने त्याच्या पाठीवर हात ठेवला आणि हसला."काय झालं?" टिनोने विचारले. "काही नाही. खरंच, काहीच नाही.""ठीक आहे, मग झोपी जा. लवकरच नाश्त्याची वेळ होईल."

नाताळाच्या तीन दिवस आधी, अँजेलिनो हातात एक छोटी जपमाळ घेऊन चर्चच्या बागेत गेला. त्याने आजूबाजूला पाहिले आणि पाहिले की मोठ्या कारंज्यातील पाणी गोठले होते. काही कबुतरे आणि चिमण्या बर्फाकडे पाहत होते जणू काही त्यातून पाणी पिण्याचा प्रयत्न करत होते. अँजेलिनोने एक टोकदार दगड घेतला आणि बर्फावर मारला, ज्यामुळे पृष्ठभाग फुटला आणि काही मिनिटांतच, पाण्याच्या लहान तळ्याभोवती शेकडो जे, रेडबर्ड, मैना आणि चिमण्या जमल्या. त्याने काही ब्रेडचे तुकडे देखील आणले होते, जे त्याने तोडले आणि जमिनीवर विखुरले. त्याने काही वेळ पक्ष्यांना खाताना पाहिले, नंतर संतांच्या मठाच्या दिशेने निघाला. जपमाळ अर्पण करताना, त्याने संत फ्रान्सिस पुन्हा हसत आहेत का ते पाहण्यासाठी पाहिले, परंतु त्याचा चेहरा अजूनही उदास होता. अँजेलिनो त्या आकृतीच्या पायथ्याशी पुष्पहार घालणारच होता तेव्हा त्याला अचानक संताचे उघडे पाय दिसले.

त्याने त्यांच्याकडे अशा प्रकारे पाहिले जणू तो त्यांना पहिल्यांदाच पाहत आहे. "तुम्ही दुःखी आहात यात आश्चर्य नाही," तो म्हणाला. "तुमचे पाय गोठले आहेत!" अँजेलिनोने आपल्या हलक्या हातांनी त्यांना स्पर्श केला आणि तो असे करत असताना त्याला एक तेजस्वी कल्पना सुचली. तो मागे सरकला आणि संताकडे पाहिले, अचानक आनंदाने भरून आला. "तुम्हाला एक जोडी बूट हवे आहेत!" तो म्हणाला.त्याने काळजीपूर्वक संताच्या पायावर पुष्पहार घातला आणि नंतर कुरकुरला, "बूट, बूट, बूट!" त्याच्या मनात एक योजना चालू होती. "मी त्यांच्यासाठी एक जोडी बूट बनवतो," तो म्हणाला. जर त्याने वर पाहिले असते तर त्याला संताच्या चेहऱ्यावर एक मंद हास्य दिसले असते.पण त्याच्या अचानक आलेल्या प्रेरणेमुळे आनंदित झालेला अँजेलिनो लगेच बागेतून निघून गेला.

"तर आता," तो स्वतःशी म्हणाला, "चामडे कुठे शोधायचे? तीच समस्या आहे. पण अर्थात! मोचीच्या दुकानाशिवाय कुठे!"अँजेलिनो धावत गेला. त्याच्या बुटांचे तळवे थंड रस्त्याला चिकटले होते आणि त्याचे पाय थंडीने सुन्न झाले होते, पण त्याला त्याची जाणीव नव्हती. रस्त्यावर बरेच लोक होते, दुकानात ये-जा करण्यात व्यस्त होते.ते बहुतेक बाहेरच्या शेतातले शेतकरी होते आणि कोणीही अँजेलिनोकडे लक्ष दिले नाही. शेवटी, तो मिस्टर गॅलोकडे पोहोचला, एक लहान, दाढीवाला मोची.तो लोखंडी चुलीवर एका पॅनमध्ये एकोर्न हलवत होता. लहान दाराची बेल वाजताच तो म्हणाला, "कोणीही असो, मी ख्रिसमस नंतरपर्यंत कोणतेही काम करणार नाही. म्हणून जर तुम्ही कामासाठी आला असाल तर माफ करा." तेवढ्यात, त्याच्या कवचातून एक बदाम बाहेर आला. "अरे, हे तुम्हीच आहात, अँजेलिनो! आत येऊन स्वतःला गरम करा. लाज वाटू नका. तुमचा चेहरा खूप लाल झाला आहे." "थंडी होत चालली आहे." तव्यावरून बाहेर काढताना चेस्टनट जोरात तडफडत होते. "ते चांगले शिजले आहेत, तुम्हीही काही खावे. ते तुम्हाला गरम करतील." म्हातारा बोलत असताना मुलाने चेस्टनट सोलून खाल्ले. तो एकटा माणूस होता आणि कोणाच्या तरी सहवासात आनंदी होता. अँजेलिनो घाबरू लागला. त्याला ते कसे बोलावे हे कळत नव्हते. शेवटी, त्याने धाडस एकवटले, "मिस्टर गॅलो, मला चामड्याचा तुकडा हवा आहे. तुम्ही मला काही विकू शकाल का? मी तुम्हाला हळूहळू परतफेड करेन.""का नाही?" मिस्टर गॅलो म्हणाले. त्याने मुलाच्या शूजकडे पाहिले आणि विचार केला, "मला माहित आहे की तो त्याचे जुने शूज दुरुस्त करू इच्छितो, पण मी त्याला मूर्ख बनवणार आहे." म्हातारा माणूस कपाटाकडे गेला, थोडा आवाज करत."

तो हातात नवीन शूज घेऊन परतला. "इथे बसा. ते वापरून पहा. तुम्ही ते जुने शूज दुरुस्त करू शकत नाही, अँजेलिनो. ते जवळजवळ जीर्ण झाले आहेत."अँजेलिनो घाबरला. "मिस्टर गॅलो," तो म्हणाला, "हे खूप छान आहेत, पण मी हे शूज घेऊ शकत नाही. मला फक्त चामड्याचा तुकडा हवा आहे." "मी एक मोती बनवणारा आहे," म्हातारा अभिमानाने म्हणाला. त्याने भुवया उंचावल्या. "आणि मला माहित आहे की तुमचे शूज दुरुस्त करण्यापलीकडे आहेत." तो पुन्हा बोलला. अँजेलिनोने नम्रपणे व्यत्यय आणला. "मला माफ करा, तुम्हाला समजत नाही. मला चामड्यापासून काहीतरी वेगळे बनवायचे आहे, काहीतरी खूप खास."म्हातारा मोती बनवणाऱ्याचे डोळे चमकले. "अरे, मी समजतो," तो म्हणाला. तो उत्सुक झाला. "कदाचित माझ्या कुत्र्यासाठी कॉलर?"

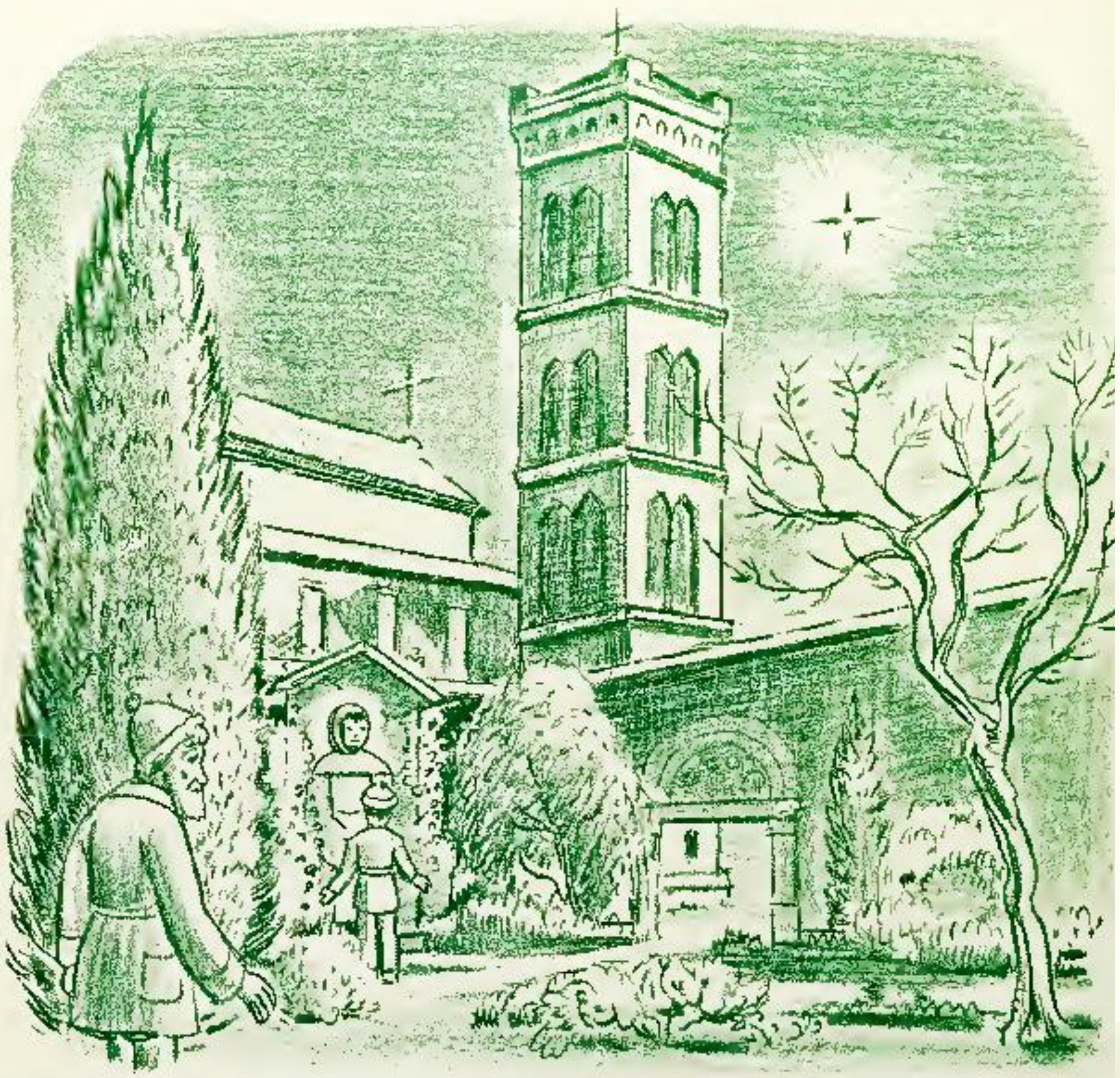
"नाही, मिस्टर गॅलो. जरी माझ्याकडे कुत्रा असता तरी तो कॉलर घालणार नाही.""नवीन बेल्ट? किंवा—किंवा त्याची पुस्तके वाहून नेण्यासाठी बॅग?""नाही, मिस्टर गॅलो, यापैकी काहीही नाही," अँजेलिनो म्हणाला."तुम्ही कोणालातरी ख्रिसमस भेटवस्तू देणार आहात का? तेच नाही का?""हो, मिस्टर गॅलो.""ठीक आहे, मला समजले," मोती बनवणारा म्हणाला. "माझ्या मागे या." तो अँजेलिनोला वेगवेगळ्या रंगांच्या मोठ्या आणि लहान चामड्याच्या तुकड्यांनी भरलेल्या शेल्फकडे घेऊन गेला. "तुम्ही यापैकी काहीही घेऊ शकता, अँजेलिनो." तो पुन्हा त्याचे छोटेसे गाणे गुणगुणू लागला.अँजेलिनोने मऊ, चमकदार लाल चामड्याचा तुकडा उचलला. "ठीक आहे," त्याने विचार केला. त्याने मोती बनवणाऱ्याला दाखवण्यासाठी तो वर केला. "या तुकड्याची किंमत किती?"म्हातारा माणूस गुणगुणणे थांबवले. त्याने काळजीपूर्वक चामड्याकडे पाहिले, खांदे उंचावले आणि म्हणाला, "एक लाख डॉलर्स ही योग्य किंमत असेल."अँजेलिनोला कळत नव्हते की त्याने हे का केले, पण तो इतका जोरात हसायला लागला की त्याला स्वतःला आवरता आले नाही. जेव्हा तो हसणे थांबवतो तेव्हा तो म्हणाला, "ठीक आहे, मिस्टर गॅलो, मी तुम्हाला हळूहळू एक लाख डॉलर्स देईन."आता मोचीची हसण्याची पाळी होती. त्याच्या वृद्ध डोळ्यात अश्रू आले. अँजेलिनो जाण्यापूर्वी, त्या वृद्ध माणसाने मुलाचे खिसे गरम एकोर्नने भरले. तो त्याच्या दुकानाच्या दाराशी उभा राहिला आणि त्याला पाहत होता. अँजेलिनो चौकातून वेगाने पळत गेला. तो मुलगा चर्चच्या अंगणात जाताना पाहून त्याला उत्सुकता वाटली.

मला आश्चर्य वाटते की तो काय करत आहे," मोचीने विचार केला. त्याने आपला ओव्हरकोट घातला आणि अँजेलिनोच्या मागे पटकन गेला. तो काळजीपूर्वक वाटेने चालत गेला तोपर्यंत त्याला अँजेलिनो संताच्या पुतळ्याजवळ उभा असलेला दिसला. तो मुलगा काय करत आहे हे पाहण्यासाठी एका सदाहरित झुडुपाच्या मागे लपला. पण थंडीमुळे त्याचे डोळे इतके पाणावले की तो जवळजवळ अश्रूंनी आंधळा झाला. त्याची उत्सुकता वाढली.अँजेलिनो संताचे पाय मोजत होता. "ते फक्त माझ्या हाताच्या आकाराचे आहेत," तो लहान आवाजात म्हणाला. "कदाचित थोडे मोठे किंवा लहान, मला ठरवावे लागेल." पण त्याने मोजमाप केले आणि खात्री करण्यासाठी पुन्हा मोजमाप केले. जेव्हा तो समाधानी झाला, तेव्हा तो संताला मोठ्याने म्हणाला, "मी ख्रिसमसच्या पूर्वसंध्येला परत येईन."मोचीने बागेतून बाहेर पडताना अँजेलिनोला तो दिसू नये म्हणून झुडुपाच्या मागे थांबला. पण त्याचे जुने कान तीक्ष्ण होते आणि त्यांनी अँजेलिनोचे शब्द ऐकले. मुलाच्या विचित्र वागण्याने तो खूप आश्चर्यचकित झाला. "मला ख्रिसमसच्या पूर्वसंध्येला कळेल." "मी लक्ष ठेवेन," तो स्वतःशी म्हणाला.अँजेलिनो त्याच्या कामाच्या आणि संध्याकाळी बूटांवर काम करत होता. नाताळच्या पूर्वसंध्येला फक्त दोन दिवस शिल्लक होते, पण त्याने संताला एक वचन दिले होते आणि ते त्याला पाळायचे होते. त्याला त्याच्या कामावर विश्वास होता. त्यामुळे तो आनंदाने भरला. त्याने चामड्याचे योग्य आकार कापले, तो खराब होऊ नये किंवा खराब होऊ नये याची काळजी घेतली आणि त्याचे तुकडे एकत्र शिवले. खूप प्रयत्न करून, त्याने एक बूट पूर्ण केला. त्याला वाटले, "दुसरा बनवणे सोपे होईल." आणि तो बरोबर होता. जणू जादूने, दुसरा बूट स्वतःहून दिसला.अँजेलिनोने प्रत्येक बूट प्रत्येक हातात धरला आणि बराच वेळ त्यांच्याकडे पाहत राहिला. ते त्याला अपूर्ण वाटले."

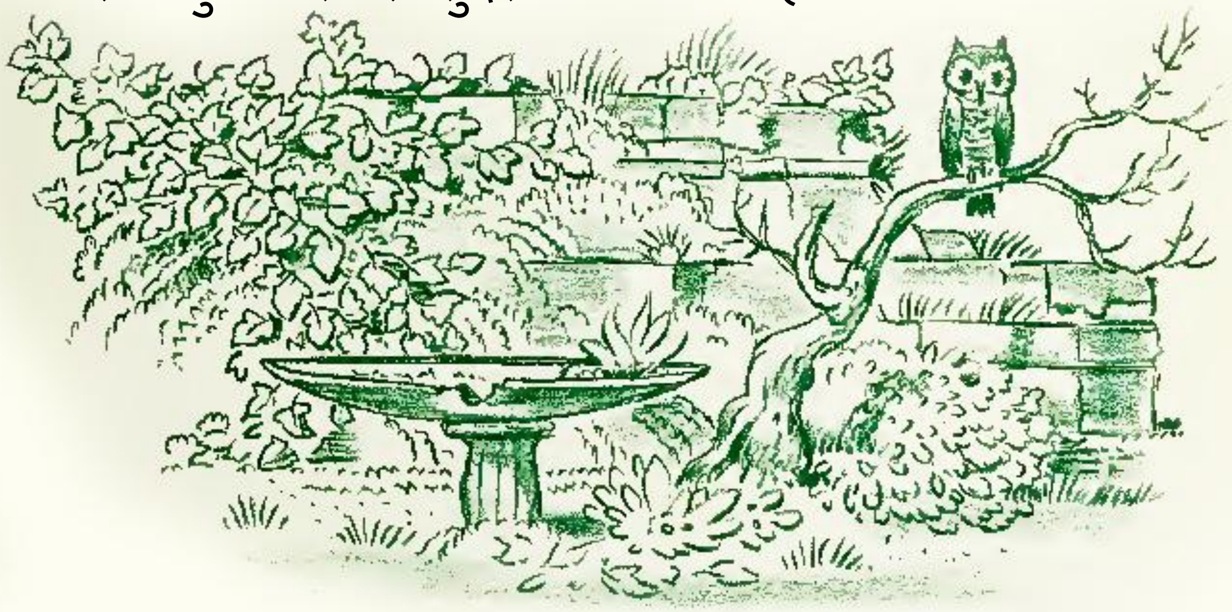
ते परिपूर्ण आकार आणि आकाराचे वाटत होते, पण काहीतरी गहाळ होते. मग अचानक त्याला कळले. "छिद्रे आणि लेस!" त्याने योग्य ठिकाणी छिद्रे पाडली, चामड्याचे काही लांब, पातळ पट्टे कापले आणि ते आत बांधले आणि आता बूट खरोखर तयार होते. त्याने ते चमकेपर्यंत घासले. तो थोडा वेळ तिथे बसून त्याच्या हस्तकलेचे कौतुक करत होता. मग त्याने ते एका कागदी पिशवीत ठेवले. त्याने त्यांचे एक छोटेसे पार्सल बनवले जे त्याच्या खिशात आरामात बसेल.

आता अँजेलिनोला त्याची भेट सेंट फ्रान्सिसला घेऊन जाण्याची इतकी उत्सुकता होती की तास खूप हळू जात होते. शेवटी नाताळची संध्याकाळ झाली आणि मध्यरात्रीच्या प्रार्थनांची वेळ झाली. मध्यरात्रीच्या एक तास आधी, कुटुंबातील सर्वजण एकत्र जमले आणि गाडीत चढले. ते गावाजवळ येताच, गावातील शांतता फक्त गोठलेल्या बर्फाळ शेतावरील गाडीच्या चाकांच्या आवाजाने आणि कुटुंबाच्या आनंदी आवाजाने भंग पावली. आकाशात सोनेरी प्रभामंडळाने वेढलेला एक तेजस्वी तारा दिसत होता.अँजेलिनोला त्याच्या खिशातील लहान शूज जाणवले आणि त्याचे हृदय धडधडू लागले. तो खूप चिंताग्रस्त झाला आणि त्याच्या मनात अनेक प्रश्न निर्माण झाले. तो संताच्या पायात शूज कसे घालेल? ते खरोखर योग्य आकाराचे असतील का? आणि चर्चगार्डमध्ये जाण्याचे कारण तो काय देईल? पण ते गावात प्रवेश करताच त्याचा विश्वास परत आला.गाडी चौकातून गेली आणि चर्चजवळ थांबली. उंच टॉवरमध्ये ख्रिसमसच्या घंटा वाजू लागल्या.ॲना आणि टिनो दोघेही म्हणाले, "उशीर झाला आहे!"अँजेलिनो सोडून सर्वजण लगेच दगडी पायऱ्या चढून चर्चमध्ये गेले. त्याने आपल्या बुटांच्या फेट्या बांधण्याचे निमित्त केले होते आणि जेव्हा त्याने वर पाहिले तेव्हा कोणीही नव्हते. तो बागेच्या गेटकडे आणि त्याच्या प्रिय संताकडे जाणाऱ्या परिचित मार्गाकडे धावला.बागेकडे तोंड असलेल्या उंच रंगीत काचेच्या खिडक्यांमधून येणाऱ्या मऊ प्रकाशामुळे त्याला आत जाणे सोपे झाले.

मध्यरात्रीच्या एक तास आधी मोची अँजेलिनोची वाट पाहण्यासाठी बागेत होता. बुटांचे तळवे जमिनीवर ओढल्याचा आवाज ऐकताच त्याला अँजेलिनो आल्याचे कळले आणि तो काही दिवसांपूर्वी जिथे लपला होता त्याच झुडुपाच्या मागे लगेच लपला. त्या म्हाताऱ्याने मेंढीच्या कातड्याचा कोट घातला होता आणि कानांना लोकरीची टोपी घट्ट बांधली होती. त्याच्या वाफेच्या श्वासामुळे अंधारात छोटे पांढरे ढग निर्माण झाले होते. तो जिथे उभा होता तिथून त्याला अँजेलिनो काय करत आहे ते दिसत होते.

अँजेलिनोला त्याची पहिली समस्या सोडवण्यासाठी खूप कमी वेळ लागला. बसलेली लाकडी मूर्ती वजनाने हलकी होती आणि त्याचे पाय ज्या पायावर ते बसले होते त्या पायाशी बांधलेले नव्हते. पुतळा मागे वाकवून त्याच्या पायावर ठेवावा लागला. अंधारात शोध घेत असताना, अँजेलिनोला तुटलेल्या छताच्या टाइलचा एक तुकडा सापडला, जो त्याने आकृतीखाली ठेवला जेणेकरून पाय पायापेक्षा थोडे वर येतील. अँजेलिनोने एका पिशवीतून लाल शूज काढले आणि संताच्या पायावर ठेवले. "आणि ते अगदी व्यवस्थित बसतात!" तो म्हणाला. त्याने काळजीपूर्वक टाइलचा तुकडा काढला आणि हळूवारपणे आकृतीला त्याच्या योग्य स्थितीत खाली केले. शूज अंधारात चमकत होते. अँजेलिनोने वर पाहिले, पण प्रकाश इतका मंद होता की त्याला संताचा चेहरा दिसत नव्हता. "मी उद्या परत येईन."मोचणारा पाहत होता, अँजेलिनोला दिसू नये म्हणून श्वास रोखून धरत होता. त्याने जे पाहिले ते पाहून तो इतका प्रभावित झाला की त्याला त्याचे अश्रू रोखता आले नाहीत. "हे देवा," तो शांतपणे बागेतून बाहेर पडताना विचार करत होता, "त्या मुलाने सर्वात सुंदर काम केले आहे."

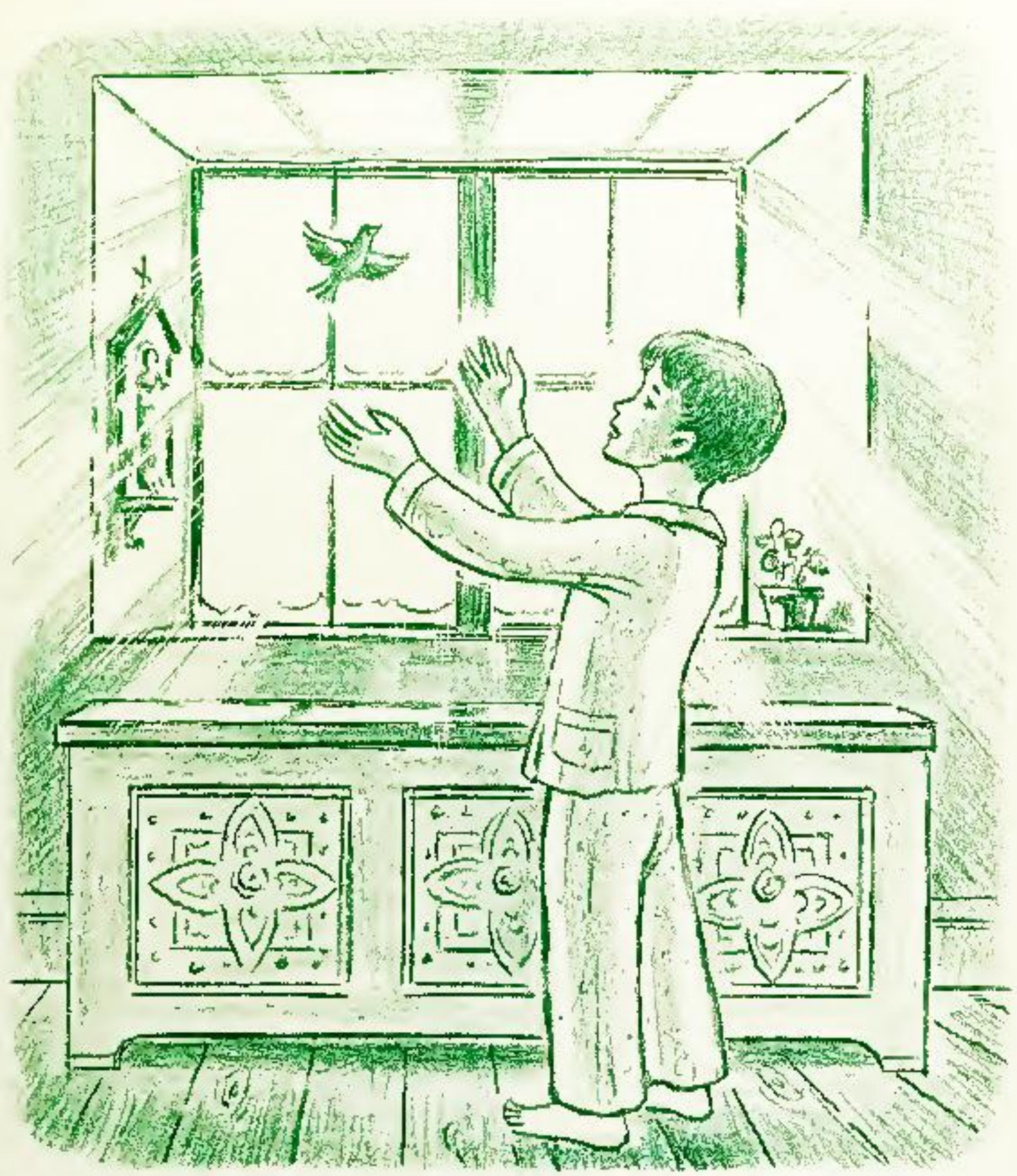

अँजेलिनोही शांतपणे बागेतून बाहेर पडला आणि त्याने मोचीला आत येताना पाहिले. "मला आश्चर्य वाटते की मिस्टर गॅलो उशीर कसा झाला?" त्याने विचार केला. "कदाचित तो मध्यरात्रीची वाट पाहत असताना त्याच्या खुर्चीत झोपला असेल."चर्च सर्व वयोगटातील लोकांनी भरलेला होता. अँजेलिनोने पवित्र पाण्याच्या खांबात बोटे बुडवली, स्वतःला ओलांडण्यासाठी क्षणभर गुडघे टेकले, नंतर बसण्यासाठी जागा शोधत रस्त्याच्या कडेला उभा राहिला. अचानक, एक हात त्याच्या कोटाच्या बाहीला लागला. तो वळला आणि गिनोला दिसला. "इकडे ये," त्याचा मित्र म्हणाला.अँजेलिनो गिनो आणि एका खूप वृद्ध महिलेच्या मध्ये बसला, काळा पोशाख घातलेला आणि डोक्यावर एक जड शाल घातलेला. तिने घुबडासारखे डोळे उघडून अँजेलिनोकडे पाहिले. "खूप जागा आहे," ती कुजबुजली. "काळजी करू नकोस."चर्च सदाहरित वनस्पतींनी सजवले होते आणि पांढऱ्या संगमरवरी वेदीवर निळ्या ताऱ्यांनी वेढलेल्या घुमटातून एक मोठा तारा लटकत होता. असंख्य जळत्या मेणबत्त्या एक सुंदर चमकणारा प्रकाश टाकत होत्या आणि हवा पाणी आणि मेणाच्या सुगंधाने भरली होती.प्रार्थना करणाऱ्या पुजाऱ्याचा मधुर आवाज इमारतीच्या प्रत्येक कोपऱ्यातून घुमत होता.गिनो कुजबुजला, "विचार करा, उद्या नाताळ आहे!""हो, उद्या," अँजेलिनो म्हणाला."तुला माहिती आहे काय?" गिनोने विचारले."काय?" अँजेलिनो म्हणाला."शेवटी, माझे वडील मला एक स्कूटर खरेदी करणार आहेत!""ख्रिसमससाठी?" अँजेलिनो इतका आश्चर्यचकित झाला की तो मोठ्याने बोलला.

नाही, मी अठरा वर्षांचा झाल्यावर." त्याने वचन दिले," गिनो म्हणाला. "तर आणखी आठ वर्षांत तू मला स्कूटर चालवताना पाहशील."अँजेलिनो कुजबुजली, "आठ वर्षे खूप मोठा काळ आहे, गिनो."वृद्ध स्त्रीने ऐकले. "तुम्हाला वाटते तितका वेळ नाही, बेटा," आणि मग, तिच्या ओठांवर बोट ठेवून, मुलांना आता बोलू नका असा इशारा दिला.लवकरच चर्च वाद्यांचा आवाजाने गुंजले. प्रभूचे आभार मानल्यानंतर, मंडळी उठली आणि एक मिरवणूक काढली. ते कुरणात असलेल्या बाळ येशूच्या पुतळ्याजवळ फिरले आणि एक एक करून त्याच्या लहान पायांचे चुंबन घेतले. त्यानंतर मध्यरात्रीचा प्रार्थनासभा चर्चच्या पायऱ्यांवरून घंटांच्या आनंदाने संपला.लोक चर्चच्या पायऱ्यांवर उभे राहिले, एकमेकांना मेरी ख्रिसमसच्या शुभेच्छा दिल्या आणि नंतर त्यांच्या बैलगाड्या, लहान ट्रक आणि गाढवगाड्यांमध्ये चढून अंधारात घरी निघाले. मुले सकाळी मिळणाऱ्या भेटवस्तूंबद्दल एकमेकांशी बोलत फिरत होती. भेटीची आशा होती. येणाऱ्या नाताळाच्या दिवसाबद्दल बहुतेक जण इतके उत्साहित होते की त्यांना घरी जाऊन झोपायचे नव्हते. चर्चच्या भिंतींवरून आनंदाचे आवाज येत होते. अँजेलिनो आणि गिनो एकत्र राहिले. गिनो खूप शांत होता. घरी सायकल चालवण्यापूर्वी त्याने त्याच्या मित्राशी हस्तांदोलन केले. "ख्रिसमसच्या शुभेच्छा आणि नवीन वर्षाच्या शुभेच्छा," तो अँजेलिनोला म्हणाला. अँजेलिनोने उत्तर दिले, "ख्रिसमसच्या शुभेच्छा आणि नवीन वर्षाच्या शुभेच्छा, गिनो."

तो त्याच्या मित्राला सायकल चालवताना चौकातून जाताना पाहत होता, तो अंधारात गायब झाला. मग त्याने आजूबाजूच्या लोकांकडे पाहिले. तो त्याच्या वडिलांना आणि आईला त्यांच्या मित्रांना सोडण्याची वाट पाहत होता.सर्वात जास्त तो त्या मोती बनवणाऱ्याकडे पाहत होता, जो खूप उत्साहित दिसत होता. तो बोलत होता आणि एका गटातून दुसऱ्या गटात हातवारे करत होता. अँजेलिनो मिस्टर गॅलोला लहानपणापासून ओळखत होता, पण त्याने त्याला यापूर्वी कधीही इतका आनंदी आणि उत्साही पाहिले नव्हते.
"कदाचित त्या म्हाताऱ्याने लवकर ख्रिसमस साजरा करायला सुरुवात केली असेल," त्याने विचार केला. लवकरच त्याच्या आईने फोन केला आणि ते सर्व घरी जाऊ लागले.

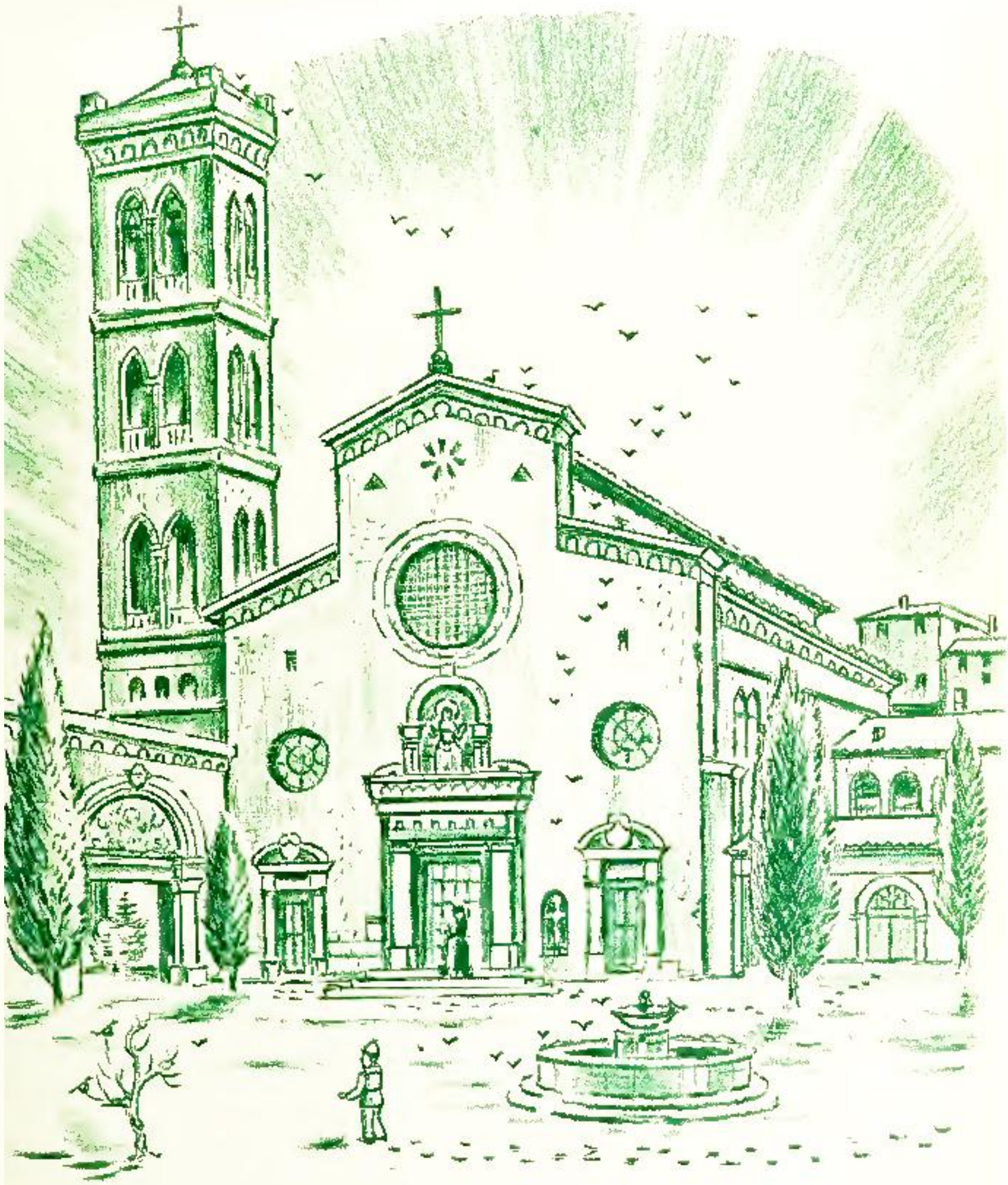

अँजेलिनोला ते माहित नव्हते, पण रात्र संपण्यापूर्वी, गावातल्या जवळजवळ सर्वांना संत आणि त्याच्या छोट्या लाल शूजबद्दल माहिती होती.अँजेलिनो काहीतरी अद्भुत घडल्याच्या आनंदाने जागा झाला. त्याचे पहिले विचार संताबद्दल होते. "किमान त्याचे पाय उबदार असतील." खिडक्यांवर बर्फ होता, पण मोत्यासारखे आकाश सूर्यप्रकाशाचे आश्वासन देत होते. तो त्याच्या पलंगावर आरामात पडून होता. कोंबडा बराच वेळ जोरात ओरडला. "आणि तुम्हाला नाताळाच्या शुभेच्छा," अँजेलिनो म्हणाला.

लवकरच त्याला पंखांचा आवाज ऐकू आला. "चिमणी तिच्या पेटीतून बाहेर पडण्याचा प्रयत्न करत आहे," त्याने विचार केला आणि तो बसला. त्याला आश्चर्य वाटले की ती अचानक खोलीभोवती उडताना दिसली. शेवटी, ती खिडकीच्या चौकटीवर सुरक्षितपणे पडली. अँजेलिनो शांतपणे बसला. तो पाहत राहिला आणि ऐकत राहिला. चिमणी एक छोटेसे गाणे म्हणू लागली आणि त्याच्या आवाजाने अँजेलिनोचे हृदय उबदार झाले.

तो शांतपणे अंथरुणातून उठला आणि खिडकीकडे गेला. चिमणी हलली नाही. डोके हलवत तिने त्या मुलाकडे पाहिले. ती जोरात किलबिलाट करत आणि पंख फडफडवत होती. "मला माहित आहे तुला बाहेर जायचे आहे," अँजेलिनो म्हणाला. हळूवारपणे, त्याने पक्ष्याचे पंख तपासण्यासाठी पक्ष्याला उचलले. "तू एक-दोन दिवसात उडायला तयार होशील," तो म्हणाला. त्याने तो परत बॉक्समध्ये ठेवला, पण त्याचा काही उपयोग झाला नाही. चिमणी पुन्हा उडून गेली! अँजेलिनो कपडे घालत असताना, ती खिडकीच्या चौकटीवर येऊन बसली. अँजेलिनोने ती तिथेच सोडली.स्वयंपाकाचा सुगंध त्याच्या खोलीत दरवळला आणि त्याच्या मागे दार बंद करून अँजेलिनो पायऱ्या उतरला. त्याचे जुने बूट पायऱ्यांवर पडले होते. त्याला आश्चर्य वाटले की संपूर्ण कुटुंब इतक्या लवकर कसे उठले.तो म्हणाला, "सर्वांना ख्रिसमसच्या शुभेच्छा!"सर्वांनी आनंदाने एकत्र नाश्ता केला, पण अँजेलिनोने त्याच्या भेटवस्तू उघडण्याची वाटही पाहिली नाही. तो शांतपणे मागच्या दारातून बाहेर पडला. मध्यरात्री ते सकाळच्या दरम्यान खूप बर्फवृष्टी झाली होती आणि अँजेलिनोच्या पावलांचे ठसे गावाकडे जाणाऱ्या रस्त्यावर पहिले होते. तो गावात पोहोचला तेव्हा त्याचे बूट ओले होते आणि त्याचे पाय अर्धे गोठलेले होते. काही लोकच काही कारणास्तव लवकर बाहेर पडले होते आणि ते रस्त्याने घाईघाईने चालत होते. अँजेलिनो चर्चजवळून गेला जिथे पुजारी, त्याचा काळा अंगरखा आणि टोपी घातलेला, पायऱ्यांवरून बर्फ काढत होता. मग, काही क्षणात, तो चर्चच्या बागेत होता. आज, ते त्यांचे छोटे ख्रिसमस कॅरोल गाणाऱ्या पक्ष्यांनी भरले होते. एका तेजस्वी सूर्यप्रकाशाने सर्वकाही प्रकाशित केले आणि बेल टॉवर एका मोठ्या खांबासारखा दिसत होता, जो थेट पृथ्वीवरून वर येत होता.

अँजेलिनो संताच्या छोट्याशा घराकडे जाणाऱ्या रस्त्याने चालत गेला. संताचे पाय उबदार वाटतात का हे पाहण्याची त्याला उत्सुकता होती. तिथे, लहान लाल बुटांच्या शेजारी, त्याला एक बॉक्स व्यवस्थित गुंडाळलेला आणि रिबनने बांधलेला दिसला. अँजेलिनोने जवळून पाहिले. त्यावर थरथरत्या हातात एक संदेश लिहिलेला होता. त्यावर लिहिले होते, "अँजेलिनोला मेरी ख्रिसमस." "हे विचित्र आहे," त्याने विचार केला. "ते तिथे कोणी ठेवले हे देखील सांगितलेले नाही."घाईघाईने, त्याच्या थरथरत्या बोटांनी, अँजेलिनोने बॉक्स उघडला आणि आत पाहिले. त्यात नवीन तपकिरी चामड्याचे बूट होते!"जगात कोण आहे?"जणू संताच्या चेहऱ्यावर उत्तर शोधत असताना, त्याने वर पाहिले आणि असे काहीतरी दिसले ज्यामुळे त्याचे हृदय आनंदाने उडी मारली."तो हसत आहे! संत फ्रान्सिस पुन्हा हसत आहेत!" अँजेलिनोने आजूबाजूला पाहिले, त्याला त्याचा शोध कोणाशी तरी शेअर करायचा होता. पण बागेत दुसरे कोणीही नव्हते.

जेव्हा त्याचा उत्साह थोडा कमी झाला, तेव्हा अँजेलिनो रस्त्याच्या कडेला बसला, त्याने त्याचे जुने जुने बूट काढले आणि नवीन घातले. ते त्याच्या आकाराला अगदी योग्य होते. तो संतासमोर फिरला आणि हसला.तो म्हणाला, "हे फणसाच्या गाण्यासारखे आवाज काढतात."तो त्याचे नवीन बूट घालण्याचा प्रयत्न करत असताना, त्याला लक्षात आले की सर्वकाही किती स्वच्छ, स्वच्छ आणि तेजस्वी दिसत आहे. अचानक, संताच्या आश्रयाजवळील दगडी भिंतीवरून एक चिमणी जोरात किलबिलाट करू लागली. अँजेलिनो वळला, क्षणभर घाबरला, त्याला वाटले की ती त्याच्या घरातील खोलीतील चिमणी आहे. त्याची नजर भिंतीत बसवलेल्या संगमरवरी स्लॅबवर पडली. त्याने अनेकदा त्यावर कोरलेले शब्द पाहिले होते, पण आज, पहिल्यांदाच, त्याने ते काळजीपूर्वक आणि हळू वाचले.

हे माझ्या प्रभू, तुझी सदैव स्तुती असो.हे तुझ्या सर्व प्राण्यांपेक्षा, तुझे बंधू सूर्याद्वारे स्तुती असो, जो प्रकाश देतो आणि त्याद्वारे आपल्याला प्रकाशित करतो.तो सुंदर आणि तेजस्वी आहे आणि तुझ्याशी सर्वात जास्त साम्य आहे.हे माझ्या प्रभू, चंद्र आणि ताऱ्यांद्वारे तुझे स्तुती असो,स्वर्गात तू त्यांना स्पष्ट, मौल्यवान आणि सुंदर बनवले आहेस.हे माझ्या प्रभू, वारा, ढग आणि विविध सुंदर ऋतूंद्वारे तुझे स्तुती असो, ज्याद्वारे तू सजीवांना जीवन ऊर्जा प्रदान करतोस.हे माझ्या प्रभू, सिस्टर वॉटरद्वारे तुझे स्तुती असो, जे आपली खूप सेवा करते आणि थंड, मौल्यवान आणि स्वच्छ आहे.हे माझ्या प्रभू, ब्रदर फायरद्वारे तुझे स्तुती असो,ज्याने तू रात्र प्रकाशित केली आहेस.आणि ते सुंदर, आनंदी आणि मजबूत आहे.हे माझ्या प्रभू, आमची पृथ्वी मातेद्वारे तुझे स्तुती असो, जी आम्हाला निर्माण करते आणि राखते, आणि रंगीबेरंगी फुले आणि औषधी वनस्पती आणि विविध फळांनी आमचे पोषण करते.हे माझ्या प्रभू, तुझी स्तुती आणि स्तुती असो, आणि त्याचे आभार माना आणि मोठ्या नम्रतेने त्याची उपासना करा.

अँजेलिनोने वाचन संपवले. सूर्य, चंद्र, तारे, वारा आणि पाणी यांच्या दृश्यात हरवून तो निघून जाण्यासाठी वळला. त्याला असे वाटले की जणू ते सर्व देवाची स्तुती करत आहेत. पण त्याच्या डोळ्यांसमोर जे दिसले त्यावर त्याचा विश्वास बसत नव्हता. बाग लोकांनी भरलेली होती. त्याचे वडील आणि आई, अण्णा आणि टिनो आणि त्याचे आजोबा होते. लाकूडकाम करणारा मिस्टर रुफिनो त्याच्या कुत्र्यासह तिथे होता. बेकर मिस्टर बियान्को त्याचा मुलगा गिनोसोबत तिथे होता. मिस्टर बुट्टी देखील आले होते आणि त्याच्या शेजारी मोती बनवणारा मिस्टर गॅलो उभा होता. लोक उन्हाळा असल्यासारखे बागेतून चालत होते. काही कारंज्याजवळ उभे होते. हळूहळू ते सर्व संत फ्रान्सिसच्या पुतळ्याजवळ जमले.

अॅजेलिनोला काहीच समजत नव्हते. ते सर्व स्वप्नासारखे वाटत होते. पण ते स्वप्न असू शकत नव्हते, कारण तो त्यांचे आवाज ऐकू शकत होता आणि ते काय बोलत होते ते समजू शकत होते. सर्वजण संताचे लाल बूट पाहण्यासाठी आले होते असे दिसते. गर्दीतून वारंवार ओह आणि आह असे आवाज येत होते. "हा एक चमत्कार आहे," एक माणूस म्हणाला. "यात काही शंका नाही."दुसरा म्हणाला, "बूट तिथे कसे पोहोचले हे मी समजावून सांगू शकत नाही." कोणीतरी म्हटले, "ते म्हणतात की ते रात्री घडले." "मी गेल्या अनेक वर्षांपासून या बागेत गेलो नाही, पण मला आनंद आहे की मी गेलो," एक मध्यमवयीन माणूस म्हणाला, जणू तो इतर सर्वांसाठी बोलत होता. एक खूप वृद्ध महिला तिच्या काठीवर टेकून सेंट फ्रान्सिसकडे पाहत होती. "चमत्कार लवकरच किंवा नंतर घडणार होता," तो म्हणाला. "आम्हाला गेल्या ऐंशी वर्षात एकही बाळ नाहीये. तेव्हा मी लहान होते, पण मला आठवते. त्याच सुमारास चर्चची घंटा वाजली आणि तिचा आवाज बदलला. ती बोलू लागली, लक्षात ठेवा. प्रत्येक वेळी पुजारी दोरी ओढत असताना, ती म्हणायची, "चर्चला ये, चर्चला ये, चर्चला ये." एका वृद्धाने म्हटले, "मी इतक्या वर्षात संतांना इतके हसताना कधीच पाहिले नाही." मुले संतांभोवती जमली, त्यांच्या लाल बुटांना स्पर्श करण्यास उत्सुक होती आणि मोठ्या, मैत्रीपूर्ण गटात उभे राहून एकमेकांशी गप्पा मारत होती. थंडी असूनही, बाग उबदार आणि आनंदी वाटत होती आणि आनंद आणि उत्साहाने भरलेले लोक हळूहळू त्यांच्या ख्रिसमसच्या जेवणासाठी घरी जात होते. ते हसत होते आणि मोठ्याने गप्पा मारत होते. उत्सवाचा उत्साह स्पष्ट दिसत होता.

अँजेलिनोच्या वडिलांनी आणि आईने बेकर आणि त्याच्या मुलाला जेवणासाठी आणि दुपारची जेवणाची आमंत्रण दिले, जे श्री बियान्को यांनी आनंदाने स्वीकारले. त्यांचे वडील घरी जात असताना, गिनोने अँजेलिनोला एक मिनिट मागे राहण्यास सांगितले. दोन्ही मुले संतांच्या पुतळ्यासमोर उभी राहिली. गिनो गंभीरपणे म्हणाला, "अँजेलिनो, तू बरोबर होतास. तो दुसऱ्या दिवशी दुःखी दिसत होता आणि आज तो खरोखर हसत आहे. त्याला आनंद देण्यासाठी काहीतरी घडले असेल. तुम्हाला काही कल्पना आहे का ते काय असू शकते?"अँजेलिनो उत्तर देण्यापूर्वीच, मिस्टर गॅलो बागेतून फिरत आत आले. "मेरी क्रिसमस, गिनो," तो नम्रपणे म्हणाला. मग त्याने अँजेलिनोच्या तेजस्वी चेहऱ्यावरून सेंट फ्रान्सिसच्या किंचित हसऱ्या चेहऱ्याकडे पाहिले. "मी पाहू शकतो की तुला आनंदासाठी माझ्या शुभेच्छांची गरज नाही, अँजेलिनो. असे दिसते की तुला आणि संत दोघांनाही आनंदाचे रहस्य सापडले आहे."अँजेलिनो हसला. त्याने त्याच्या नवीन तपकिरी बुटांकडे आणि नंतर संतांच्या पायांवर लाल बुटांकडे पाहिले. "अरे, पण आम्हाला एक शुभेच्छापत्र मिळाले," मिस्टर गॅलो म्हणाले, "आणि ते खरे ठरले."

